

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Comunicat

L. A. N. C. - Regionala Cluj, în vederea înăspririi atrocităților electorale din partea guvernului a hotărât să nu depună candidaturi la alegerile pentru Senat din 23 Iunie a. c. în semn de protestare.

Președintele
I. C. Cătuneanu

Rezultatul oficial al alegerilor

„Monitorul Oficial“ No. 122 din 4 Iunie 1926 publică, în întregime, procesul-verbal al Comisiunii Centrale Electorale, despre rezultatul oficial al alegerilor.

Din acest proces-verbal rezultă, că „Liga Apărării Naționale Creștine“, candidând cu semnul (linie dreaptă)

a obținut 124.778 voturi, adică 4.76%₀

din totalul voturilor exprimate.

Repartizând aceste voturi pe județe, obținem următorul rezultat:

	Numărul voturilor obținute	% din totalul voturilor exprimate		Numărul voturilor obținute	% din totalul voturilor exprimate
1. Dorohoi	14.108	40,40	27. Someș	932	2,68
2. Botoșani	9.735	29,33	28. Făgăraș	391	2,41
3. Câmpulung	4.448	27,54	29. Ismail	791	2,32
4. Rădăuți	5.170	22,02	30. Sălaj	1.056	1,99
5. Iași	8.600	20,70	31. Ilfov	1.504	1,97
6. Suceava	3.336	17,65	32. Cernăuți	463	1,97
7. Satu-Mare	6.415	14,98	33. Hunedoara	951	1,57
8. Caraș	6.137	14,91	34. Vlașca	694	1,52
9. Fălțiceni	3.571	13,14	35. Alba	494	1,43
10. Neamț	3.814	12,39	36. Prahova	816	1,42
11. Orhei	4.802	12,12	37. Bălți	568	1,38
12. Arad	9.497	11,96	38. Tighina	407	1,21
13. Năsăud	2.753	11,25	39. Olt	308	1,17
14. Putna	2.963	9,93	40. Mureș	486	1,15
15. Severin	4.542	9,83	41. Constanța	359	1,12
16. Storoineț	2.012	8,08	42. Dolj	794	1,02
17. Roman	1.415	6,94	43. Lăpușna	414	0,98
18. Timiș-Torontal	6.583	6,59	44. Tutova	153	0,91
19. Covurlui	1.742	6,59	45. Mehedinți	436	0,84
20. Turda	1.650	5,71	46. Buzău	299	0,77
21. Bihor	3.908	5,18	47. Gorj	260	0,73
22. Brăila	1.011	3,53	In următoarele județe, nu s'au de-		
23. Bacău	1.154	3,16	pus liste:		
24. Cluj	1.467	3,07	48. Argeș, 49. Brașov, 50. Cahul,		
25. Vaslui	598	2,79	51. Caliacra, 52. Cetatea Albă, 53.		
26. Fălciu	540	2,76	54. Dâmbovița, 55. Durostor,		
			56. Hotin, 57. Ialomița, 58. Mușcel,		
			59. Odorhei, 60. R.-Sărat, 61. Ro-		
			manați, 62. Sibiu, 63. Soroca, 64.		
			Târnava-Mare, 65. Târnava-Mică, 66.		
			Tecuci, 67. Teleorman, 68. Trei-		
			Scaune, 69. Tulcea, 70. Vâlcea.		
			În consecință, Comisiunea Cen-		
			trală Electorală a proclamat aleși pe		
			următorii candidați ai „L. A. N. C.“:		
			1. La Dorohoi: Dr Corneliu Șu-		
			muleanu.		
			2. La Botoșani: Dr Haralamb		
			Vasiliiu.		
			3. Câmpulung: Paul P. Iliescu.		
			4. Rădăuți: Ion Zelea-Codreanu.		
			5. Iași: A. C. Cuza.		
			6. Suceava: Gheorghe Cărlan.		
			7. Satu-Mare: Valeriu Pop.		
			8. Caraș: A. C. Cuza.		
			9. Fălțiceni: M. P. Florescu.		
			10. Neamț: A. C. Cuza.		
			Cei zece aleși ai neamului vor in-		
			tra în ziua de 25 Iunie 1926 în Sfa-		
			tul Țării, pentru a înălța, aici, făclia		
			luminării și a salvării neamului! Le		
			urăm, din tot sufletul: izbândă!		
			Cu Dumnezeu înaintea!		
			„Infrățirea Românească“		

Alegerile generale

Alegerile generale s'au terminat și discuția parlamentară la validări și la mesaj vor pune punctul după aceasta frază incoherentă și sbuciumată a istoriei noastre contemporane.

În acest loc nu vreau să reed.tez lunga, supărătoarea istorisire a tuturor abuzurilor, tuturor fărădelegilor, brutalităților și făgăduielilor demagogice ce s'au deslănțuit asupra alegătorilor. Nu mă voi ocupa nici de îngrădirile brutale și stupide impuse și candidaților, ce nu puteau fi acuzați nici de demagogie și nici de mentalitate subversivă. Aceste îngrădiri au mers progresând dela „ausweis“-ul de t.istă pomenire reintrodus, până la seche străi și până a cere autorizații de dormit. Noroc, că spiritul de invenție al electorilor guvernamentali nu a născocit și „autoțiaza de a respira“. În aceasta materie s'ar putea scrie volume pentru a ilustra, cum se face anarchizarea unei țări de către cei de sus. Dar nu aceste acte sunt latura cea mai gravă a alegerilor generale din anul Domnului 1926.

Adevărata calamitate națională a acestor alegeri sunt pacturile cu minoritățile etnice conlocuitoare. Ceeace s'a inițiat de către partidul poporului prin pactul dela Ciucea, ceace s'a continuat la alegerile comunale de către liberali și opoziția unită, s'a desăvârșit de către guvernul Aveiescu în alegerile generale. Guvernul în loc de a *intocmi un program de guvernare românesc, sincer și bărbătesc și a cere concursul masselor românești pentru realizarea acestui program*, s'a cartelat cu Ungurii, Jidanii, Germanii, Turcii, Bulgarii etc. Roadele acestui procedeu se văd din belșug: minoritarii întăriți în situațiile lor artificiale create, privilegiate, prin noi promisiuni, au trecut dela pasivitatea disprețuitoare la ofenzivă sfidătoare față de a tot ce e românesc. Cuvântări umilitoare la adresa noastră se țin lanț, toți cei ce ne au pus în lanțuri și ne-au palmuit obrazii demnității naționale în trecut, s'au plimbat triumfătorii sub scutul jandarmului român și se vor lăfăi plini de îngâmfare în Parlamentul României; drapele străine falfăie falnic între hotarele Țării și sub cutele acestora cetele de străini au mers triumfător la vot, cât timp Românii erau îmbrânțiți la o parte și ținuiți la distanță de urnă. „Magyar világot élünk“ — trăim în lume unguerească — iată strigătul confirmat de

oficiosul guvernului „Biruința“ din Cluj, strigăt ce caracterizează de minune situația. Ziarele minoritare sunt unanime în a constata, că minoritățile etnice sunt *factorul hotărâtor* în viața politică a României.

„Ellenzék“ oficiosul partidului maghiar din Cluj pretinde, că de acum înainte voturile unguerești organizate vor decide de soarta alegerilor din București, Capitala României. Iar Jidanii așteaptă cu nerăbdare numirea celui dintâiu ministru jidan în România în persoana dlui Jaroslavici.

Ceeace am prevăzut în articolul meu „alegera dela Reghin“, pentru care „Țara Noastră“ organul dlui O. Goga m'a învinuit de daltonism politic, s'a săvârșit: Tristă satisfacție, nu aș fi dorit să o am.

Dacă însă politicianii români de

dragul unor meschine interese de partid nu s'au speriat de aceste pacturi nenaturale și degradatoare, dacă orbiți de patimă nu s'au sfiit să pună în joc demnitatea națională și interesele permanente ale națiunii, masele mari au simțit primejdia și umilirea; verdictul lor este categoric: *națiunea românească nu mai vrea să știe de pacturi și compromisuri cu minoritățile etnice, națiunea vrea luptă pentru asigurarea întăietății Românilui în propria sa țară, Românii vreau o politică de intransigență națională.*

Poporul românesc acest mandat imperativ și categoric l'a dat aleșilor săi.

Cel ce nu vrea să înțeleagă și să urmeze această poruncă clară și răspicată, se elimină singur și pentru totdeauna din viața politică a României.

Dr Valeriu Pop

Când Jidani-i la putere

În cunoscuta revistă „Der Weltkampf“ numărul din Iunie 1926, s'a publicat un studiu intitulat o „Mare de sânge“, scris de fostul profesor la o universitate din Rusia, dr. Gregor, scăpat ca prin minune din ghiarele bolșevicilor, astăzi refugiat în Germania.

Regretăm, că din lipsă de spațiu, nu-l putem reproduce în întregime, spre a lămuri încă odată pe toți nedumeriții unde duce bolșevismul, introdus cu hipocizie sub formula dulceagă și otrăvitoare a fericirii generale, cu care Jidanii au știut să prindă, să stăpânească și să țină în cea mai sângeroasă robie nenorocitul popor rus. Ar trebui răspândit în mii de exemplare mai ales în lumea muncitorilor industriali, unde perfidia jidovească, sub masca socialismului, a pervertit cu făgăduințe mincinoase mintea lucrătorilor, le-a întunecat judecata sănătoasă cu utopii, le-a cătrănit sufletul cu fermentul urii distrugătoare, îi sărăcește prin greve spre a-i avea instrumente mai docile și îi împinge la lupta de clasă. Cu atari metode Jidanul, ajutat de finanța complicelui săursemist bancher internațional, a dărâmat în Rusia și ordinea economică și cea politică, punând în loc îmbogățirea lui proprie și instalarea lui la putere.

Cum se poartă noul stăpân nu este nevoie să mai amintim. Deși Rusia reprezintă astăzi o imensă temniță, deși presa internațională nu ne aduce nici o știre, pentru că este împănată de Jidani, cari au tot inte-

resul ca tăcere să domnească asupra crimelor comise de consăngenii lor în fosta împărăție țaristă; totuși din când în când mai răsună în lumea largă glasul vre-unui martor spre a edifica pe Arieni asupra metodelor de guvernământ ale despotului semit. Nu este locul să stăruim aici asupra vieții actuale a poporului rus. Pustiirile bolșevismului, aplicat de neamul lui Iuda, le va studia cercetătorul de mâine după ce regimul scelerat va fi fost măturat cu sancțiuni memorabile contra autorilor lui.

Aici vom reproduce numai câteva pagini, traduse de subsemnatul din cuvânt în cuvânt, luate din lucrarea profesorului rus Gregor, pentru ca cititorii noștri să afle cum utere, tă Jidanul când ajunge la lucrează întrevadă adâncimea de ură talmudică, de sălbătăcie asiatică, de cruzime rafinată și bestială ce sălășluiesc în sufletul Semitului modern, care a putut să ordone său cel puțin să tolereze săvârșirea faptelor ce relatez mai jos:

„Ceeace Octave Mirbeau scrie în cartea lui „Jardin des Supplices“ a devenit o groaznică realitate. Când bolșevicii ocupau un oraș, mergeau în frunte cete de Chinezi, cari puneau în practică una din cele mai teribile torturi, descrisă în cartea de mai sus.

„Se luau ostatici, dintre oamenii bine îmbrăcați (și astfel cădeau în cursă mulți lucrători bine îmbrăcați) îi desbrăcau pentru ca sângele la aplicarea torturii să nu păteze hainele,

cari intrau în posesiunea călăilor, se lega pe corpul nenorocitei victime o oală de flori, în care se punea un guzgan („Ratte“) flămând și prin gaura oalei cu o vergea de fier înroșită în foc se înțepa guzganul împingându-l să sfășie din corpul nenorocitului condamnat la moarte.“

„Dacă erau prinși ofițeri „burjui“ li se fixa epoletele cu piroane în umeri, li se tăia curele de piele din spinare, li se tăia din ceafă o bucată de piele și li se trăgea o șuviță de piele în jos de-alungul coloanei vertebrale.

„Altă tortură: Se așezau condamnații la moarte în rând, li se fixa o mână cu un piron de fier pe marginea unei mese, li se creșta încheietura mâinii, se turna peste mână apă clocotindă și apoi se jupuia pielea: aceasta se numește a fabrica mănuși. În fiecare cameră de tortură funcționa o executoare specială, totdeauna o Jidoavcă sau Letonă, care purta numele *Dora* mănușăreasa, *Rosa* mănușăreasa, precum și astăzi ca președinte al unui Tribunal criminal în Moscova funcționează Jidoavca *Anya Glusman*, care execută cu o deosebită preferință sentințele de moarte, iar corespondenților de ziare le spune, că îi place muzica și parfumul ca o distragere dela „greaua ei muncă“.

Altă tortură: Se puneau oameni cu capul pe nicovală și le strivea țeasta încet cu un ciocan enorm, iar osândiții la moarte, cari a doua zi aveau să sufere aceeași soartă, erau obligați să asiste la această tortură și să adune țândările de crani și zdroburile de creeri, dându-li-se porunca următoare: „Săpați-vă voi înșivă mormântul și mulțumiți-vă cu gândul, că mâine resturi din cadavrele voastre vor fi adunate de alții, cari au aceeași opinie politică, cum aveți voi“.

„Altă tortură. Se aduceau preoți în biserică, erau cununați cu o iapă sau cu un porc și apoi pironiți pe cruce în biserică. Episcopul dela Voroneș a fost aruncat de viu într-o căldare cu apă fiartă, s'a scos prin fiertură supă, iar călugării au fost siliți cu revolverul să mănânce din aceasta supă macabră.“

„Demnitarilor eclesiastici li s'au scos ochii, li s'au tăiat limba și urechile și apoi au fost îngropați de viu; sau li se deschidea pântecul, li se scotea o bucată de intestin ce li se bătea în cuie într'un stâlp de telegraf, iar nenorocitul lovit cu biciul era silit să alerge împrejurul stâlpului de telegraf înfășurându-și mațele de stâlp până când cădea mort.“

„Ofițerii de marină erau omorâți în abur ferbinte, li se legau obiecte grele de picioare și erau aruncați în apă, așa că în fundul mării se forma o pădure de cadavre în poziție verticală. Generalului Wiren în Kronstadt i s'au tăiat ambele brațe și astfel a fost purtat prin oraș până când mai târziu din milă l'au omorât.“

Li se ardeau oamenilor ochii cu țigări aprinse și apoi se ardeau nenorocirii într'un foc potolit, pentru ca chinul să fie mai groaznic. Cu aparate speciale de înșurupare se zdrobiau capetele oamenilor, și cu instrumente de dentiști li se găurea capul.

Se tăia cu ferestrăul partea superioară a craniului și celalalt condamnat la moarte, care asista, era silit să bea creerii victimei.

Se arestau familii întregi și se chinuiau copii în fața părinților legați, sau femeia înaintea bărbatului legat, ori vice-versa. Se băteau cuie în butoaie goale se băgau oameni vii înlăuntru și se rostogoleau butoaiele.

„Se luau lăzi mari, se umpleau cu cadavre jumătate putrezite se introducea acolo un om viu, se încheia lada și se promitea nenorocitului, că i se va da libertatea dacă va denunța pe prietenii lui poliției; în caz când denunța în loc, să scape era îngropat de viu.“

Și toate acestea au fost săvârșite în numele democrației, pentru binele proletariatului, întru realizarea idealelor comuniste“.

Ne oprim aici cu citatul.

Autorul întrebuițează verbul la trecut, pentru-că istorisește fapte, cari au avut loc în primii 4 ani de guvernare bolșevică. Ce s'a mai întâmplat în urmă, nu știe, pentru-că a isbutit să fugă din Rusia, unde fusese condamnat la moarte de trei ori.

Dar oricine își poate închipui, că tortura înflorește pe o scară cu atât mai întinsă și mai rafinat aplicată, cu cât Jidanii atotputernici peste Nistru simt că stăpânirea lor se apropie de sfârșit. Așa încât, seria crimelor cu milioane de cadavre dela 1922 înainte, de când încetează studiul profesorului Gregor, va forma obiectul de cercetare de mai târziu.

Ast-fel lucrează Jidanul când nimeni nu-i mai poate discuta puterea.

Când nu a ajuns încă a guvernarea fără nici o limită, atunci tulbură desvoltarea normală și liniștită a statului creștin, prin influența ce are asupra vieții economice în calitate de capitalist; prin influența ce exercită asupra vieții sociale în calitate

de demagog al „proletariatului“. Aici stă suprema hipocrizie, pe care noi creștinii nu voim să o vedem. Acelaș Jidan este mare bancher, deci deținător de capital, și este în acelaș timp prin agenții lui agitator al masei „proletare“ contra capitalului! Dacă după instigația lui izbucnește conflictul, rezultatul e următorul: „proletarul“ iese mai sărăcit, statul creștin distrus, iar capitalistul Jidan mai îmbogățit. Așa s'a întâmplat în Rusia. Aceiași soartă pregătește jidovimea internațională și Angliei și Franței.

Dăm două fapte recente, pentru ca cei ce au minte înțelegătoare să înțeleagă.

Anglia a fost zguduită de o grevă generală fără precedent, pornită din inițiativa conducătorilor socialiști, cari sunt ori Jidani, ori au mentalitate jidovită. Cine crezi, domnule cititor, că a mijlocit o înțelegere între guvern și milioanele de greviști? Te rog să afli, că au fost doi Jidani: Isac Rufus, zis marquizul Reading, fost vice-rege în India (!) și consăngeanul său Herbert Samuel, fost vice-rege în Palestina (!) Dacă dta crezi, că n'a existat de mai înainte nici o legătură tainică între acești mijlocitori și conducătorii grevei, atunci, domnul meu, nu știi nimic despre politica neamului lui Israel, etern dușmănoasă oricărei forme de guvernământ din orice stat creștin.

Al doilea fapt. Franța se sbate dela încheierea păcii într'o grea criză financiară, în vreme ce Jidanii cu partidele jidănite au răsturnat guvern după guvern împiedcând astfel consolidarea țării. Toți miniștrii s'au străduit să ajungă la o soluție suportabilă pentru contribuabilul francez. Consfăturile cu oamenii de finanțe se țin lanț. Cu cine credeți, că se sfătuește actualmente primul ministru Briand? Cu Jidanul baron *Rotschild*, care la rândul lui tratează „afacerea“ finanțelor statului francez cu vărul său *Anthony Rotschild* din Londra și cu consăngeanul său baronul *Giesburg* din New-York.

Iată cine îngreuiază consolidarea financiară, și cine amărește pâinea zilnică, scumpind-o, a celui mai viteaz, celui mai cavalier, celui mai luminat popor, care a dat strălucita dovadă, că mai bine moare decât să trăiască slugă.

Din datele de mai sus, incontestabile asupra cărora Jidanii și jidoviții vor întinde vâlul premediat al tăcerii, rezultă următorul adevăr:

Semitul modern ajuns oficial la putere extermină pe creștini;

Semitul modern, dominând din umbră prin instrumentul jidoviților, subminează viața statelor creștine.

Așa fiind situația, de ce vă mirați domnilor Jidani, că antisemitismul crește? Aveți motive suficiente de a vă teme de acest curent, dar nu de a vă mira. Este firesc începutul de reacțiune, care se manifestă nu numai în Europa centrală și orientală, dar și în Apusul civilizat, unde ați răspândit minciuna, că nu există mișcare antisemită.

Un consăngean al vostru, Jidanul Benjamin Segel (cf. „Weltkampf“ din Iunie 1926) se plânge în următorii termeni despre apariția tot mai intensă și mai cuceritoare de suflète a mișcării naționaliste și creștine în Anglia cea liberală, care în naivitatea ei s'a încrezut până într'atât în sinceritatea jidovească, încât a încredințat portofolii de miniștri și scaune de vice-regi fiilor celui mai perfid neam al istoriei. În sfârșit Albionul se deșteaptă. Dovadă este recunoașterea

plină de îngrijorare a lui Segel, exprimată în aceste rânduri:

„Astăzi mișcarea antisemită se adâncește, pătrunde și răscolește în stratele adânci ale vieții spirituale, cu toate că guvernul englez duce o politică prietenoasă Jidanilor. In același timp, în care guvernul englez clădește pentru jidani un „Cămin național“ în Palestina, figurează în Ministerul Baldwin doi dușmani declarați ei Jidanilor: lordul Birkenhead, care în mai multe rânduri s'a rostit cu vrăjmășie asupra țintei politicii mondiale a Sionismului; și lordul Eustace Percy, pe care chiar Herry Ford îl dă ca martor al conspirației mondiale jidovești. Lord Percy a afirmat, că Jidanul pretutindeni în lume este un adversar implacabil al oricărui guvern creștin de orice formă și directivă“.

Ce va urma, vom vedea. Dar toate semnele arată, că viitorul apropiat începe a se ivi nu atât de senin pentru voi, ca prezentul în care domniți Jidani uzurpatori.

I. C. Cătuneanu

Problema Moșilor

— Comunicare de dl dr Amos Frâncu —

Cel mai viu organ de presă din epoca de față „Cuvântul“, a susținut viguros cauza Moșilor dusă până la M. S. Regele. „Cuvântul“ a reluat de o vreme încoace analiza primejdiilor, ce amenință după Unire cu desființare cel mai viteaz element a Românilor transcarpatini. Problema Sanitară forțată cu o competență rară și cu inima unui bun și neobosit Român: de dl dr Dominic Stanca, a fost tot așa discutată ca și comunicațiile cu desăvârșire neglijate, cari contribuie și ele la foamea endemică, ce bântue în Munții Apuseni mai ales de când administrația a contribuit să se frustreze prin agenți pansemiți miloanele satelor, menite pentru hrană. „Cuvântul“ a dat cuvenita atenție și proiectului profund studiat a directorului Reg. Silvice Cluj, dl Coșeiu, primul organ silvic, care a căutat să ușureze *practic* viața trudită a Moșului. „Cuvântul“ a discutat ca și „Infrățirea Românească“ detailat abuzurile în Reforma Agraă, înscenate în cursul aplicării, în favorul societăților pansemite, ori semitizate, până în clipa fatală, când Tischler Moritz sub sistemul Constantinescu ajuns-a „Regele Munților“. În timpul din urmă s'a scos la iveală în „Cuvântul“ — singurul ziar, care afară de re-

vista „Infrățirea Românească“ a combătut constant pentru cauza Moșilor — și problema forestieră și minieră în Munții Apuseni. Campania continuă cum se înfățișează, cu folosirea materialului documentar solicitat dela mine prin dl comisar al Moșilor: Dr Emil Dandea.

Socotesc, că se aruncă o fășie de lumină asupra antecedentelor dacă se va cunoaște proiectul-program a secțiunii instituite sub guvernul anterior, după memoriile nesfârșite ale Moșilor, la stăruința dlui Ion Brătianu, pentru ușurarea traiului în Munții Apuseni și de aceea îl dau publicității. Programul a fost elaborat în parte de dl consilier silvic *Buhescu*, azi în serviciu la „Reșița“, pentru ochii lumii fără a se înfăptui nimic și reoglindează perfect mentalitatea acelora, cari dela Unire au avut o înrăurire asupra agitatei chestiuni a Moșilor, ce este și rămâne *datoria de onoare a României-Mari*.

Proiect de program

al secțiunii pentru îmbunătățirea traiului populației din munții Apuseni.

I. Acțiune momentană

1. Sistarea exploatărilor mari de păduri în regiunile locuite de moși.
2. Vinderea materialului lemnos

necesar populației din pădurile statului prin organele silvice ale statului cu prețuri convenabile, încasând prețul lemnului organele silvice ale statului.

3. Reglementarea exploatărei pădurilor comunale și urbariale.

4. Reglementarea provisorie a pășunatului alpin.

5. Inlesnirea câștigării alimentelor și reducerea tarifului de transport pe C. F. Turda—Abrud.

6. Refacerea instalațiilor forestiere distruse în anul 1918, drumuri, păduri case de locuit pentru păduri, restituirea celor înstrăinate dela serviciul silvic și întrebuințate spre alte scopuri.

II. Acțiune normală

A) Lucrări pregătitoare

1. Stabilirea regiunilor și a comunelor asupra cărora se va extinde acțiunea de ocrotire.

2. Intocmirea pe comune — în cadrele cărora se vor arăta și cătunele — a unei statistici exacte asupra situației, în care se află populația comunelor incorporate în cadrele acțiunii și anume:

a) asupra numărului populației (câți bărbați, câte femei, câți prunci, câți capi de familie etc.),

b) asupra ocupațiunii, cu care se îndeletnicește populația (agricultori, crescători de vite, meseriași, industriași pentru prelucrarea casnică a lemnului în articole industriale, lucrători de păduri, zileri, neguțători etc.),

c) asupra numărului animalelor domestice (vite, cornute, cai, capre, porci, etc.) cu arătarea raselor,

d) asupra caselor de locuit și a edificiilor laterale,

e) asupra bisericilor, școalelor, grădinilor de copii, orfelinelor, spitalelor, ambulatoriilor și a altor întocmiri culturale și sanitare,

f) asupra gospodăriilor arătându-se conform situației de după expropriere câte gospodării sunt cu pământ cultivabil (grădini, arător, fâneațe) până la 10 jug. cad. dela 11—20 și peste 20 jug. cad. precum și starea în care se află agricultura și pomicultura,

g) asupra pășunilor particulare, comunale, a foștilor urbarialiști etc., de lângă sat și din pădure, asupra pășunilor alpine, arătându-se starea lor actuală și capacitatea de nutriție a acelora,

h) asupra pădurilor particulare, comunale, a foștilor urbarialiști și ale statului conform situației după expropriere arătându-se esențele,

cari constituiesc, posibilitatea anuală, modul de exploatare și valorificare,

i) asupra terenurilor sterile și esențelor lemnoase, cu cari să fie împădurite,

l) asupra numărului joagărelor și rendementului anual al aceloră, câți metri cubi de cherestea, scânduri, lațuri și grinzi se produce anual? de unde se câștigă și cu cari prețuri materialul lemnos pentru joagăre? și asupra modului și locurilor de punere în vânzare a produselor,

m) asupra altor produse industriale ca șindile, dranițe, cofe, ciubere, doage, cărbuni de lemn etc., de unde se câștigă materialul lemnos necesar acestor produse? și asupra modului și locurilor de desfăcerea produselor,

n) asupra venitului din agricultură, din creșterea vitelor, din industriile lemnoase, din exploatarea de păduri și alte ocupațiuni în total, pe cap de familie și individual,

o) asupra cooperativelor de tot soiul și a asociațiilor muncitorești, (cum sunt acelea organizate și câți membrii au?),

p) asupra alimentelor și articolelor de prima necesitate cantitatea, modul și prețul de câștigare a acestora, arătându-se totodată cantitatea și prețul băuturilor spirituoase consumate anual în comune,

r) asupra mijloacelor de transport existente (căi ferate, șosele, drumuri, pentru care, poteci) și accesibilitatea comunelor și cătunelor.

2. Propuneri referitoare la ocrotirea populației

1. Pe teren administrativ

a) O nouă arondare a comunelor și cătunelor din regiunile muntoase, eventual formarea de noi comune conform intereselor administrative, economice, sociale și culturale ale comunelor.

b) Înființări de notariate, perceptoare, posturi jandarmărești și oficii poștale conform noii arendări a comunelor și clădiri de locuințe acestora.

c) Înființări de noi ocoale și cantoane silvice în conformitate cu nevoile populației, rezervându-se pentru întreg personalul dela administrația și paza pădurilor și pășunilor comunale, urbariale și ale statului, pământul de hrană necesar și pășunatul reglementar.

2. Pe teren economic

a) Delimitarea, ameliorarea și ocrotirea terenelor cultivabile și a pășunilor de deal și alpine, precum și reglementarea pășunatului la pășu-

nile comunale, urbariale și ale statului sub conducerea organelor de specialitate ale statului. Unde este mare nevoie de pășuni, transformarea unor păduri în păduri de pășuni.

b) Delimitarea acelor păduri, cari sunt necesare pentru acoperirea trebuințelor normale de lemne de foc, de construcții și de industrie casnică a populației de către celelalte păduri, cari s'ar putea administra și exploata cumulativ. Intocmirea amenajamentelor pădurilor în conformitate cu principiile acestea și proiectându-se exploatarea pădurilor în regie.

c) Îmbunătățirea raselor animalelor domestice prin noi reproducători, eventual introducerea de rase noi, corespunzătoare regiunilor muntoase și stirpirea caprelor.

d) Producerea de nutreț artificial (trifoiu și lufernă) pentru iernarea animalelor domestice.

e) Ridicarea și intensificarea pomiculturii și agriculturii.

f) Organizarea vânătorii și pescuitului.

g) Inventarierea terenelor sterile și întocmirea proiectelor pentru împădurirea acestora, obligat fiind și statul în scopul conservării patrimoniului păduros, a împădurii anual în cuprinsul comunei respective, sau a celor învecinate, cel puțin atâtea terene sterile, câte păduri s'au defrișat în anul precedent în acea comuna pentru a fi transformate în pășuni.

3. Pe teren industrial.

a) Intensificarea industriei casnice a lemnului, introducându-se și acelea industrii, la care se folosește ca material brut, fagul și alte esențe foioase, ca fabricarea de lopeți, furci, care, roate, codoriști de sape, de hârlețe, de săcuri, greble, juguri, tangale și alte unelte întrebuințate în agronomie, împletitul coșurilor, fasonarea de troace, coveți, farfurii și linguri de lemn, diferite jucării din lemn pentru copii, ca păpuși, cărucioare, animale, cercuri, popice etc.

b) Concentrarea joagărelor existente în locuri potrivite unde se poate câștiga în mod legal materialul lemnos, necesar pentru ținerea în funcțiune a acestora. Construirea de noi joagăre mai rentabile și ținerea lor în funcțiune prin cooperări.

c) În centrele mai apropiate, ca Câmpeni, Abrud, Brad, Beiuș, Vașcău și Huedin înființări de ateliere și fabrici pentru prelucrarea materialelor brute, produse în munții Apuseni, ca ateliere de tâmplărie, pentru fabricarea de uși și ferestre cu dife-

rite dimensiuni normale, mobilier mai simplu țărănesc, mobilier și unelte trebuincioase pentru bucătărie, coșciuguri etc. țesătorii pentru postavuri de lână, înființări de lăptării și instalații pentru prelucrarea derivatei lăptoase.

d) În privința industriei minelor se propune ca guvernul să fixeze pentru exploabile un preț convenabil, materialul lemnos necesar pentru trebuințele micilor mineri să se poată câștiga cu ușoritate și nu pe prețuri exagerate, ca statul să cumpere aurul pe prețul mondial (azi îl cumpără sub prețul mondial cu 231/2% și mai scade Statul încă 2% sub diferite titluri).

4. Pe teren cultural și social

a) Conform noii arendări a comunelor construiți de biserici, școli, grădini de copii, orfelinate, case naționale și biblioteci populare.

b) Instalare de spitale, ambulatorii, farmacii și organizarea serviciului sanitar astfel, ca fiecare comună și cătun să aibă moașa sa.

c) Înființarea de cooperative de consum în primul rând pentru câștigarea alimentelor de prima necesitate, cooperative muncitorești pentru prelucrarea și industrializarea materialelor brute, produse în munții Apuseni, cooperative pentru exploatarea pădurilor, cooperative pentru joagăre, cooperative pentru lăptării, fiind oprite preoții și învățătorii de a ținea prăvălii și crâșme și a vinde în ele băuturi spirituoase.

d) Asigurarea desfăcării produselor industriale prin înființarea de magazine în centrele mai însemnate ca Câmpeni, Abrud, Zlatna, Brad, Vașcău, Beiuș — de unde apoi se pot transporta produsele industriale pe cale ferată până la locul de consumație și desfăcere. Magaziile acestea vor fi organizate pe cale cooperatistică sau cu concursul Statului.

e) Înființări de cursuri ținute de profesori și învățători ambulatori cu privire la diferite ramuri ale ocupației populației și la chestiile culturale și sanitare.

f) Dispoziții cu privire la reducerea consumației alcoolului și la respectarea repausului Duminecal.

g) Asigurarea scurgerii surplusului populației prin colonizare din localitățile suprapopulate, pe moșiile de lângă granița de către Ungaria.

h) Înființarea de locuri de vilegiatură, de stațiuni climaterice, construiți de poteci, de case de adăpost la punctele mai însemnate și refacerea celor distruse în 1918.

5. In privința mijloacelor de comunicație

a) Asigurarea accesului comunelor și cătunelor până la cele mai apropiate centre prin construirea de noi drumuri, sau rectificarea drumurilor existente.

b) Normalizarea căilor ferate Turda—Abrud și Alba-Iulia—Zlatna și aducerea acestora în legătură cu calea ferată Arad—Brad și Oradea-Mare—Vascău apoi construirea de cale ferată între Brad și Deva. Construcțiile acestea sunt necesare și din punct de vedere al apărării țării.

c) Facerea unei șosele pe creștetul munților Apuseni între G.lău și Beiuș conform proiectelor dlui prof. univ. E. Racovița.

d) Declararea de păduri de protecție tuturor pădurilor a căror existență este necesară pentru a împiedica surpăturile, mișcările de terenuri, eroziunile, dislocarea pietrilor și a stâncilor de lângă căile ferate și șoselele Turda—Abrud și Alba-Iulia—Zlatna și împădurirea tuturor sterilităților de pe lângă acestea șosele și linii ferate, cari primăvara și toamna noroesc în măsură mare căile ferate și șoselele de sub ele întrerupând comunicația și cauzându-se enorme

cheltueli cu curățirea noroiului și repararea căilor ferate.

6. Lucrări legislative

a) Luarea în Administrația Statului a tuturor pășunilor comunale, urbariale, composesorale și ale celorlalte persoane juridice.

b) Asigurarea unei sume anuale deocamdată de cel puțin 10.000.000 Lei în bugetele ministerelor interesate pentru scopurile acțiunii.

c) Inițierea unui serviciu special cu sediul în Cluj, pentru rezolvarea tuturor agendelor împreună cu ocrotirea populației din munții Apuseni condus de un inginer silvic ca comisar al guvernului cu atribuții largi și cu dreptul de ordonanțarea sumelor în cadrul bugetului aprobat, și ajutat de un al doilea de inginer agronom, de un inginer tehnic, de un medic veterinar, de un contabil și personalul auxiliar necesar.

Voi reveni și se va lumina și nenorocita chestiune a colonizării Moșilor la frontiera de Vest, ce nu a fost până acum tratată metodic. Cu acel prilej vom descoperi păcatele grele, ce s'au săvârșit împotriva Țării și Moșilor și în colonizare.

Amos Frâncu

Ideea națională ca principiu istoric

Istoria unui popor înseamnă: *schimbarea în contururi largi a psihologiei sale și a modului specific în care această psihologie se materializează în cadrele lumii exterioare.*

Istoria nu este decât: *națională*. Conceptul „istorie”, se referă numai la naționalitate.

Istoria universală este o ficțiune. Ea nu trăește, decât prin contribuția pe care o aduce la compunerea sa: istoriile naționale. Și istoria națională aduce în cadrele celei universale, tocmai ceace poporul are mai caracteristic în cultura și civilizația lui. Adică: aduce acele caractere distinctive ce separă popoarele între ele. Aduce: „*specificul național*”.

Istoria universală este: *sintetică*; cea națională este: *analitică*. Istoria națională constituie o: *unitate*; cea universală se prezintă ca o: *pluralitate*.

Istoria națională este o realitate organică. Ea este un tot desăvârșit. Un întreg.

Istoria națională studiază: *poporul*, din toate punctele de vedere și după o anumită disciplină.

Subiectul psihologic al istoriei naționale este: *sufletul colectiv*, așa cum

se desprinde acesta din moravuri, tradiții, muzică, poezie etc...

Subiectul material al istoriei naționale îl constituie chipul, în care se proiectează sufletul național în lumea exterioară. Din punct de vedere *material*, această istorie privește *civilizația poporului* ca pe un tot, studiindu-i evoluția.

Am spus: în cercul studiului istoriei naționale stă în primul rând: *poporul*. Ea studiază *poporul* ca pe o categorie *etnică* definită, accentuând asupra felului cum a știut, să se conserve din punct de vedere al menținerii structurei sale în amestecul cu alte populațiuni.

Tot istoria națională scrutează adâncimile produselor geniului național, ca poezia poporană și desprinde din această creație alcătuirea sufletului colectiv.

Manifestările economice le privește dintr'un îndoit punct de vedere: a) al evoluției formelor de producție și b) al influenței ce o exercită formele economice — ocupațiunile de căpetenie — asupra psihicului național.

Istoria națională este un întreg de manifestări psihice și materiale în

care se oglindește: *poporul*.

De aceea, afirmăm prioritatea istoriei naționale.

*

În mers evolutiv, în cadrele istoriei universale, ideea națională ca principiu istoric, a fost într'o continuă ascendență, din punct de vedere al intensității manifestărilor sale active. Căci, această „*idee*” s'a aplicat practic odată cu formarea naționalităților. Conducătorii noroadelor au făcut uz de aplicarea practică a ideii naționale dealungul întregii istorii antice. Această „*idee*” a fost o *normă activă*, înainte de a fi fost teoretizată.

La începutul dezvoltării popoarelor și a noțiunii de „naționalitate”, ideea națională, se aplica: *instinctiv*. Subsista acea aplicare ce țâșnește din instinctul apărării din punct de vedere etnic. La baza instinctului de apărare rezida: *egoismul de rasă*.

Grandioasa expansiune a poporului roman, nu s'a făcut numai din spiritul de înavuțire și de hegemonie, ci și din spiritul de conservare a naționalității romane. Căci, imediat după încheierea poporului roman într'un stat unitar, s'a născut antagonismul profund între vechii locuitori ai Latiumului și insula semită ce se grupase în jurul Carthaginei. Și numai pornind dela cunoștința instinctivă a foloaselor ce le aduce ideea națională în fapt, au putut Romanii, să întoarcă atacul lui Hanibal din fața porților cetății de căpetenie din Italia.

În timpul evului mediu ideea națională căde în amortire.

Pe pragul istoriei moderne această „*idee*” se afirmă mai cu tărie în Franța și Anglia. În istoria modernă ideea națională devine o funcțiune psihologică general *conștientă*. Iar istoria contemporană este plină de evenimente politice ocazionate de această „*idee*”.

De aceea afirmăm principiul istoric al ideii naționale ca pe o realitate a timpurilor.

*

Între granițete românismului, ideea națională ca principiu istoric, s'a afirmat de timpuriu.

Când au venit Ungurii în Panonia în Ardeal exista o populație românească bine încheagată; iar Principatele se aflau în ipostas de consolidare.

Românii din Ardeal țin piept expansiunii Maghiarilor peste Tisa. Și aceasta este primul moment de afirmare al ideii naționale, în mod *instinctiv*.

Ajungând Ungurii în conflict cu Principatele independente, conducătorii lor aplică în apărarea românismului principiul ideii naționale.

Odată cu încheierea Principatelor ideea națională în mințile voievozilor devine o funcțiune psihologică *conștientă*; iar în sufletul poporan trăește: *instinctiv*.

Șirul de voievozi din epoca eroică a medievalismului nostru războinic, au aplicat principiul ideii naționale în toate ocaziunile politice. Și antagonismul ivit între poporația de baștină a Daciei și elementele năvălitoare dela nord și dela sud, au prilejuit liber afirmarea principiului ideii naționale în cadrele istoriei noastre.

După epoca de aur a medievalismului românesc, ideea națională în trecutul nostru istoric cade în amorțire. Și dispăre din mintea conducătorilor pe tot timpul domniilor fanariote. Însă, acest principiu trăește viu în sufletul poporan, acolo unde rezidă trăinicia noastră psihologică.

La 1821, în mișcarea lui Tudor, ideea națională se afirmă cu putere. Și în cursul întregului veac al XIX-lea această „idee“ a ieșit necurmat la suprafață. Tot în veacul al XIX-lea, ideea națională ca principiu trece sub peana celor mai distinși scriitori din mișcarea noastră cărturărească, fie pe tărâmul teoriei pure — *Eminescu* și *V. Conta* — fie în domeniul beletristicii — *Gr. Alexandrescu*, *Vasile Alexandri*, *Eminescu*, etc.

În istoria noastră, însă, principiul ideii naționale niciodată nu s'a aplicat mai fructuos în urmări ca în pasul salvator din 1916. Căci, participarea noastră la războiul mondial, a adus cu sine aproape integrarea naționalităților române, din punct de vedere etnic și teritorial.

*

Între Jidani și lumea creștină a existat dealungul veacurilor cel mai profund antagonism.

Antagonismul a pornit încă de pe timpul lui Isus.

Între Isus și Jidani a subsistat un conflict isvorât din felul opus de a funcționa a două psihologii: pe deoparte în Isus se întrupa un altruism uman și etic; iar pe de altă parte în sufletul intelectualității jidovești trăia acel egoism religios strâmt și abject.

La început poporul jidovesc nu l-a urât pe Isus. Abia după ce blestemul biblie a prins a apăsa pe Jidani, ei au început a urî doctrina salvatoare blândului ieșit din Nazaret.

Când creștinismul a trecut peste granițele Palestinei și grație cuvân-

tului plin de har al apostolului Pavel, a prins a cuprinde gințile, Jidanii au început opera de subminare a învățătorei lui Isus. Și cât de mult se va fi bucurat poporul ales, când va fi auzit, că societatea coruptă a lui Tiberiu, dă pradă fiarelor în circuri pe cei mai inofensivi oameni ai Imperiului!...

Până la căderea Romei sub barbari, Jidanii se răspândesc pe cuprinsul Europei, încât în tot cursul evului mediu ei duc mai departe opera de subminare a lumii creștine.

Odată cu creierea condițiilor economice complexe, Jidanii intră activ în viața comercială. Încât asistăm la un proces dublu de luptă față de lumea non-iudaică: *pe frontul religios și pe cel al comerțului*.

Jidanii acaparează capitalurile, așa că deodată cu formarea marilor industrii — în pragul istoriei contemporane — ei pun mâna pe industria mondială, periclitând astfel interesele naționalităților dintre granițele Europei și Americii. Astfel că în prezent Jidovii reprezintă regalitatea banului. Fără să aibă în schimb cea mai elementară morală.

*

Astăzi, lupta cea mai acută între elementul talmudic și cel creștin, pe tot cuprinsul Europei, se dă între

hotarele României-Mari. De oarece, nici o țară de pe bătrânul continent, nu înglobează un număr mai mare de Jidani, ca țara noastră.

Jidanii în România dețin aproape întregal viața economică. Ei au în mâini comerțul. Și din bransa comerțului sunt stăpâni în special pe cârciumi — arme de distrugere ale poporului românesc.

Industria este acaparată de Jidani. Au năvălit în orașe; deoarece aici se câștigă banul mai ușor. Și trebuie notat că chiar o parte a pământului și a pădurilor sunt exploatare de Jidovi.

Pentru a istovi elementul de baștină, Jidanii strâng bani și apoi transformă pe creștin în slugă — dacă pot.

Cum istoria ne arată că principiul ideii naționale este o realitate a ei, noi astăzi trebuie, să uzăm de această „idee“, ca și înaintașii noștri. În prezent cel mai mare pericol pentru românism îl marchează Jidanii. Și fiindcă ideea națională ca principiu istoric ne arată o vastă experiență, trebuie, să ne folosim de aplicarea acestei „idei“, ca de cea mai salvatoare categorie pentru apărarea neamului românesc.

Marin Dragnea.

Prin conștiința națională

Veacul al XIX a fost frământat de principiul de naționalitate. S'au făcut mișcări, s'au adus sacrificii și s'au obținut realizări — în parte.

Principiul s'a ridicat și a fost produsul ideologiei moderne în organizarea societăților. Revoluțiunea franceză a mișcat lumea. S'a spus: om liber și în consecință, popoare libere!

Dacă veacul al XIX nu a desăvârșit triumful principiului pentru toată lumea, în schimb, acesta s'a realizat prin războiul mondial.

Și dacă ne întrebăm care a fost stimulentele luptei, care a fost forța de rezistență; ce anume ne făcea să ne simțim tari, să nu desnădăjduim chiar când materialicește eram mai slabi, care era credința care ne oțelă, trebuie să răspundem: *conștiința națională împreunată cu sentimentul de drept*.

Un mare jurisconsult german *R. von Ihering*, scrie: „puterea unui popor echivalează cu puterea sentimentului său de drept“ și că „nimic n'ar putea provoca o schimbare sufletească atât de repede și puternică în temperamentele cele mai timide decât violarea dreptului“.

„Puterea de reacțiune a sentimentului de drept în contra violării ce i se face este o probă despre sănătatea sa“.

„Toate rezultatele mari... au trebuit eluate pe calea celei mai înverșunate lupte; și nu arareori torente de sânge ne indică drumul pe care a înaintat dreptul“.*

Când conștiința națională este întărită de ideea că lupta se dă în numele dreptății, idealul cu siguranță se înfăptuește.

Noi am trăit pentru acea unitate națională și politică fără de care nu ne simțim asigurați în fața națiunilor.

Noi am pornit lupta în 1916 și am rezistat în Moldova, mai mult prin forța sufletească, prin conștiința națională decât forța materială.

Se spunea că toate munițiile „nu înseamnă nimic fără de: inimă caldă, voința nesguduită, pornirea frățească spre concordie, uciderea în conștiința fiecăruia dintre noi a celui demon mai rău decât toți demonii, care este grija intereselor proprii și satisfacerea propriei vanități“.

* *R. von Ihering*: „La lutte pour le droit“, pag. 8. 42, 55.

Și așa a fost!

Înainte de începerea războiului, în 1915, ce se nizuia prin toate discursurile înflăcărâte ce se rosteau, decât trezirea, mișcarea tuturor sufletelor și potrivirea pulsului fiecăruia la pulsul general al țării, a națiunii, care se frământă pentru un ideal?

Și ce era toată această sensibilitate colectivă dacă nu conștiința națională?

Și când se spunea (în 1915): „datoria noastră este aceea ca peste sângele luptelor de azi să facem să treacă un cât mai curat, mai înviorător și mai sfânt izvor, pornit din sufletul neamului românesc înreg“, ce se cerea? Nu conștiința națională?

Prin conștiința națională am trăit,

am învins și trebuie să trăim, ca să fim învingători. Să lucrăm după cum ne dictează aceasta și atunci ne-am făcut datoria.

Națiunea e garanția cea din urmă a frăției efective. Vom lăsa la o parte visul deșert, utopia înfrățirii universale (internaționalism, umanitarism, falsă democrație) și vom recunoaște ca singura realitate supraordonată individului națiunea.

În felul lui A. Comte, am spune, că ne îndreptăm dela o fază metafizică (unde ne-ar duce internaționalul-umanitarist) spre una științifică, adică pozitivă.

Ioan Stoia
stud. în drept.

SCRISOARE DIN ORADEA

Ne sugrumă Jidanii!

În zilele trecute intrasem grăbit pe o stradă din orașul nostru. Cât vedeai cu ochii tot prăvălii închise. O liniște de mormânt îți făcea impresia unui oraș blăstămat din poveștile, pe cari le ceteam în fragedă copilărie. Mă uit la ceas: 4:30. Cum se poate, mă gândesc eu, că încă nu s'au deschis prăvăliile la ora asta? Eram distras de altfel și adâncit în gânduri. Nu voiam să-mi pierd firul. La un colț de stradă, îmi izbește timpanul o ciorovăială, pe care nu o înțelegeam. Apucând la stânga, văd o mulțime de „fii ai poporului ales“ vorbind vehement și gesticulând energic. Perciunii și bărbile lor zbârlite, apoi „coada de vulpe“ din jurul căciulei, unora le dădea o expresie îngrozitor de hidoasă. Ochii lor răutăcioși, incrustați în sânge și expresia fețelor împreunate cu gesturile lor mi-au amintit între altele o discuție avută cu un pui de jidan, care cu aceleași gesturi și expresie a ochilor terminase prin a zice, că „trebuie să moară“ (!) aceia, cari fiind la cărma țării permit să se petreacă lucruri (mișcările studențești; intruirile diferite ținute de conducătorii L. A. N. C.), care le strică lor legăturile și creditul în streinătate. Pe atunci erau „Liberalii“ la putere. Cine știe asupra cui vor fi pronunțat sentința: „trebuie să moară“! acest gălăgios grup de jidani, dar atâta a trebuit să constat, că într'adevăr suntem într'un oraș blăstămat în realitate, unde la tot pasul dai peste lipitori și vipere, care și în ziua lor de odihnă (era o zi de Sâmbătă) nu găsesc altă îndeletnicire

decât a spori otrava și în colțuri de stradă. De Dumineci, când sub firma „aperitivelor și delicateselor“ pot otrăvi publicul toată ziua, nici nu mai vorbim.

Nu mai putem suporta! ne pătrund dinții prin buze, reținând izbucnirea provocată de obrăznicile jidovești. Și oare pentru ce trebuie să suferim astfel în țara noastră liberă?

Iată ce trebuie să vedem: În ziua eroilor, în urma slujbei ținute la monumentul ridicat în amintirea celor 800.000 părinți, frați și fii ai celor, cari am rămas încă în viață în urma groaznicului război, s'a trecut la o altă parte a cimiterului pentru a se face sfințirea grăului și rugăciunile pentru buna roadă a pământului, după cum se obicinuește în biserica noastră creștină.

Între alți asistenți erau și niște cercetași.

Aceștia mi-au trezit amintiri din acele zile de grea cumpănă pentru poporul nostru, când se purtau cele mai sângeroase lupte, pentru apărarea pământului rămas încă liber în Moldova, în urma invaziei germane și mârșavei trădări rusești, acele lupte, cu al căror sânge s'a înregistrat dreptul la viață și dezvoltare a poporului român într'un Stat liber românesc!

Atunci și noi, care ne refugiasem din Ardeal, intraserăm cu tot avântul copilăresc la cercetașie pentru a da o mână de ajutor cât de plâpând aceluia, cari se întorceau sângerând cu rănilor deschise de furia plumbilor inamici. Eram și noi, mărunței, rău hrâniți și mai ales rău îmbrăcați

însă aveam un suflet copilăresc curat, din care izvorea toată încrederea în victorie. Cercetașii din timpul acela se cereau să fie lăsați pe front pentru a lupta cu arma în mână!

Fui trezit din visul amintirilor și silit să mă văd în fața realității, de niște gesturi obraznice: Un „cercetaș“ schimonosindu-și trăsăturile feței, legănându-se pe jumătate înainte și înapoi, holbând ochii, cu mâinile întinse scotea o voce infundată din a lăncul pieptului și borborosea cum înțelegea el: „Domna miluste . . . ääldott legyen a fööld. . .“

Da, era un grup de pui de viperă, îmbrăcați foarte elegant în haine de cercetași și își petreceau în felul acesta în timp ce preotul săvârșea serviciul divin!!!

Noi n'am fi fost în stare să facem asemenea crime, când eram și noi copii tot așa ca și ei acum. N'am fi fost capabili de atâta obrăznicie nici față de dușmanii cu care era conflictul deschis. Nu! pentru că noi eram români cercetași, iar nu „cercetași români“ cum sunt acești pui de șarpe, cari profanează în felul acesta uniforma, care pentru noi era atât de sfântă. Nu! pentru că noi eram pătrunși și însuflețiți de „jurământul“ și „legea cercetașului“, pe care o rosteam în toată dimineața ca pe un fel de rugăciune. Nu! pentru că noi făceam cercetașie ideală necesară, nu cercetașie de lux ca ei acum.

Aceasta și alte lucruri similare — pe care le observăm cu toții zilnic — îmi iau puterea de a mai tăcea, mă rod la suflet și mă silesc să le comunic și altora, cari simțesc ca mine. Găsesc prin aceasta o mică ușurare a durerii.

La câteva zile, după ziua eroilor, trecând spre casă, văd în vitrina unei cofetării cușer „mogen-dovid“-ul în dimensiuni bătătoare la ochi, împletit din vinețele (flori de câmp ce cresc printre grâu) și romonițe. Era expus par'că spre a-și bate și mai mult joc de noi, care dacă purtăm svastica, suntem priviți cu niște ochi scâpărători de furie și din partea jidoviștilor noștri. Svastica îi îndreptățește să ne considere drept criminali! Noi însă în țara noastră liberă, românească trebuie să tolerăm și nici să nu ne revoltăm la vederea colțurilor lui Iuda, cari rânjesc spre noi din toate părțile!

La 20 Mai iară nu-mi mai încăpea amărăciunea în suflet, văzând un cârd de țărani români cu mogen-dovid de tinichea arămie atârându-le pe piepturi, cu pantlica sfântului nostru tricolor!

Orașul era arborat cu drapele, venise la Oradea dl primministru Averescu. Am oprit pe unul din țărani „medalionați“ și l'am întrebat, că de unde are acea insignă. „Dela dl Averescu“! a fost la conicul lui răspuns.

Observând de aproape insigna, erau foarte bine în relief cele două triumphiuri încrucișate. Cuvintele: „Muncă, Cinste, Legalitate, Averescu“ formau un cerc în interiorul căruia se vedea figura dlui general, cam primitiv reliefată, ca și cum ar fi fost acoperită de un voal, ori cum îmi închipui, că va fi văzând omul, căruia îi e pusă „unghia în gât“ în momentul când începe a-și pierde simțirea.

În tot cazul această insignă caracteristică mi-a dat foarte mult de gândit. Oare cum se simte bravul General Averescu, eroul din războiul pentru întregirea neamului — iar nu politicianul — (e în haine militare pe insignă) încadrat în mogen-dovid? Într'adevăr să fie legat la ochi ca să nu poată pătrunde în miezul acestui simbol? Oare din a cui inițiativă s'a executat acest tip de insignă și oare cu ce intenții sau explicații s'a realizat „medalia“. Ce-și vor fi zicând și cum vor fi răsând pe infundate perciunații plini de satisfacție și încredere, văzând pe

„conducătorul țării românești întregite“ strămtorat și sugrumat de mogen-dovid? Și oare cum se poate împăca simbolul sfânt al tricolorului nostru, cu simbolul celor două triumphiuri încrucișate?

În sfârșit, oare când își va putea vedea cinstul și muncitorul țăran român rătăcirea, în care e înbrâncit cu atâta măiestrie răutăcioasă de mâna criminală a lui Iuda?

Conducători ai L. A. N. C.! Numai voi cu cinstul și româneasca voastră activitate veți putea salva acest popor de pericolul ce-l așteaptă, numai voi îl veți putea opri în drumul spre prăbușire în prăpastia, în care e mânt și ademenit de Iuda. Facla naționalismului curat, pe care o purtați voi îi va arăta drumul adevărat spre viață și fericire!

Atunci! și numai atunci vom scăpa de robia josnică a jidanilor, care e mai rușinoasă decât a fost cea turcească sau cea fanariotă.

Nu mai putem respira aerul infectat de jidani! Ne sufocăm! Popor oțelit în suferințe, încă nu-i târziu! Deșteaptă-te!! urmează drumul arătat de cei îngrijorați de soarta ta!

Oradea-Mare, la 24 Mai 1926.

A. Literat

licențiat în drept

SCRISOARE DIN VALEA LĂPUȘULUI

Dreptatea ciomagului

Din timpurile cele mai îndepărtate și până în zilele noastre se transmite din generație în generație zicătoarea, că adevărata judecată, și cea mai dreaptă, — pe care o poate aplica poporul nostru, fără a face cunoștința paragrafului legii, cu nasul de ceară a cuturii lege, — „e judecata ciomagului“. Acest popor înhamat la carul iobăgiei veacuri de-a rândul a fost exploatat de cele mai barbare și nesațioase neamuri pripășite niște-mir de unde, pe aceste plaiuri, cari formează talpa leagănelui lui. Și când suferințele lui nu mai aveau margini, iar durerea îl fulgera prin măduvă, puneia el mâna pe arma cea mai simpatică lui — pe ciomag — și zdrobind capetele hidrelor nesațioase, își făcea singur dreptatea.

Oțelit și lămurit prin focul suferințelor, în sfârșit i-a sunat și lui ceasul mântuirii. Dar odiosii atentatori de ieri, încă nu se alintă, ci recurgând la cele mai meschine mijloace, caută a suge și azi sângele răbduriiului popor.

Toate lanțurile iobăgiei, toate birurile fanariote și toate loviturile cnuturilor sfâșietoare de carne, sunt o

nimica pe lângă roaderea sistematică la rădăcina neamului românesc a desfiguratului popor rătăcitor, care poartă și azi în spinare blăstăm cerut de cărturarilor lor cu ocazia osândirii Răscumpărătorului lumii.

Acest neam murdar de guzani sau șobolani caută cele mai dosnice locuri, unde se află putrajuni și corpurile discompuse, — scurmă, roade și înhite cu lăcomie diabolică orice fărmitură izolat, — de multeori chiar sub controlul autorităților în drept. Caută a exploata neștiința poporului dela sate și sub fel de fel de vrăjitorii, scamatorii și prorocii nimicitoare, cutreeră țara sugând laptele dătător de viață a copilului din leagăn și neajutorabil.

În timpul din urmă o ceată vagabondă de derbedei și pungăși îndrăzneți și-au ales ca teren de exploatare, izolatul ținut din „Valea Lăpușului“. Bălciurile săptămânale și de țară din Târgul-Lăpușului le îmbia un bun prilej de a da cele mai îndrăznețe lovituri printre țărani orbiți și ne luminați asupra faptelor acestor hiene înghițitoare de cadavre.

Cu lingușeli de copoi se târau până la autoritățile locale și-și prezentau obișnuitele autorizații, — de cari nu dubitez că erau false — în baza cărora li-se permitea a-și exercita diferitele jocuri de noroc, cu cărți, cu popice, cu degetare sub care se ascundea o muscă moartă etc. Factorii competenți din fruntea autorităților în drept nu-și dădeau seama ce vipere veninoase încălzesc cu permisele lor și stăteau neputincioși ca copiii nevinovați într'o mână cu permisul iscălit de alți factori mai superiori, iar cealaltă o întindeau la spate și recitau îngânând copilărească zicătoare: „umple coșu la moșu, că de nu li-implea mâna așa ți-a sta“!...

Și a dăinuit acest atentat național, aproape un an.

În ziua de 18 Martie a. c. cu ocazia unui bălcu suplimentar din Târgul-Lăpușului din nou a apărut această ceată de pungăși încrezători. De data aceasta însă li s'a infundat norocul, căci s'a apropiat de taraba lor proprietarul Nicolae Perhaita din Târgul-Lăpușului. Cu iscusitei observări de detectiv a urmărit pe unul din acești excroci, pentru ca să se convingă singur de manoperele descendentului lui Iuda. Cu ocazia mutării unui degetar a observat șarlatania și rupând zăgăzurile inimei a izbucnit din el adevărata conștiință națională, făcându-l răspunzător pentru fapta-i mârșavă comisă față de un țăran neajutorabil. O singură vorbă îndrăzneată a fost de ajuns ca pângăritul să înceapă a schimba fețe, a tremurat și a căutat loc de refugiu, pentrucă știa ce-l așteaptă. În momentul următor poporul excrocat s'a infuriat și punând mâna pe credincioasa-i armă — pe ciomag — a început a-și face singur dreptate față de șobolanii nesațioși.

O, cât de minunată și binevenită și adevărat-națională a fost salvatoarea faptă a fratelui Perhaita.

În acest moment s'a pus baza unei adevărate răsadnițe, de unde se vor putea alimenta multe cunoștințe ascunse în spuza incapacității și a momelilor banului lui Iuda.

Ostași ereștini! Strângeți-vă rândurile sub steagul L. A. N. C. Puneți mâna pe armele recomandate de „căpitanul“ acestei ligi și fără cruțare rețezați capetele acestor vampiri sugători de sânge creștin, căci se apropie ceasul răfuelii.

Și să fie deviza noastră: „Isus, crucea, regele și națiunea“!

Nicolae Cristea
preot-învățător.

Regionalismul Facultății de drept din Cluj

Primum la redacție următoarea scrisoare :

Dsale

Dlul Decan al Facultății de drept, profesor Traian Pop Cluj

Constatând, că în ședința Consiliului din 9 Iunie 1926 cu prilejul alegerii decanului, s'a inaugurat la Facultatea noastră sistemul de a face imposibilă alegerea profesorilor „regăteni“ la demnitatea de decan, subsemnatul, neputând admite să mi se zădărnicească, prin forța brută a majorității, realizarea dreptului ce izvo-

rește din aceeași situație, care îmi impune și datoria de a participa la consiliu, vă fac cunoscut că, în consecință, mă consider deslegat de obligația de a mai participa la vre-un consiliu al Facultății.

Vă informez, că această hotărâre am comunicat-o Rectorului; și întrucât desvâluie o mentalitate regionalistă după 7 ani dela Unire în cea mai înaltă în-tituție culturală de dincoace de Carpați, am socotit de datoria mea să o împărtășesc prin presă, și opiniei publice.

Cluj, 10 Iunie 1926

I. C. Cătuneanu.

Fără nici un comențar!

Din nevoile Moșilor

Drept ecou al sbuciumărilor și suferințelor, din cetatea de vest a românismului, din Țara Moșilor, Românii de bine zi'ele acestea au putut aplauda, programul de ajutorare a Moșilor, preconizat de inimosul și vrednicul fiu al Munților Apuseni dl E. Dandea și sugestiunile date de dl dr Dominic Stanca într'o scrisoare deschisă publicată în ziarul „Biruința“.

Îmbunătățirea situației economice, remedierea situației sanitare, iată cele două probleme, cari stau la baza programului pentru venirea în ajutor a poporului mucenic.

Cine cunoaște deaproape Țara Moșilor își dă seama, că alături de aceste probleme, problema culturală așteaptă o grabnică rezolvire. Particularismul Munților Apuseni în ce privește rezolvirea problemei culturale, prezintă aceleași măsuri speciale ca și problemele de ordin economic și sanitar.

Satele Munților Apuseni sunt împărțiate pe întinderi de zeci de km. Drumul la școală în toiu iernii este anevoios, uneori imposibil de străbătut de copiii Moșilor.

Penalitățile legii învățământului primar sunt ineficace, în fața acestor realități. Înlăturarea acestor piedeci naturale, pentru combaterea întunecului și analfabetismului în Munții Apuseni, Statul o poate face prin înființarea de 2—3 școli într'un sat după așanumitele „cringuri“ (satele sunt împărțite în mai multe cringuri).

Inercarea aceasta s'a făcut cu succes în satul meu natal, în Câmpeni, unde cringul „Capsa“ are școala și învățătorul lui.

O altă greutate a problemei culturale în Munții Apuseni, este recrutarea Corpului Didactic. Salarul mic, traiul greu, favorul ce-l au „la țară“

cum spune Moșul Câmpiei, unde școlile sunt împroprietărite împiedecă pe absolvenții de școli normale să se stabilească în „Țara Moșilor“. Statul este dator să încurajeze prin o salarizare specială și echitabilă recrutarea Corpului Didactic în acest ținut.

O altă măsură eficace pentru recrutare de învățători în Munții Apuseni este școala normală din Abrud, unde Statul să pregătească pe cheltuiala lui din fiecare sat câte 2—3 băieți, pentru menirea de-a împrăști lumina și învățătura pe plaiurile unde trecutul vitreg a lăsat drept moștenire, pietrișurile și mărăcinii întunericului.

Sunt 8 ani dela unire și testamentul eroului martir „Avram Iancu“ sintetizat în cuvintele „fericirea națiunii“ nu și-a găsit realizare în Munții Apuseni.

Astăzi, când pe orizont se zăresc oameni, cari sunt pe drumul faptelor le spunem: Cu Dzeu înainte executori testamentari ai eroului dela Țebea! Nu uitați însă din programul dvoastră ridicarea culturală a Moșilor, preludiul îmbunătățirii situației economice și sanitare.

I. N. Palade
student în drept

„Hienele“

Sunt 7 ani, de când în automobilul împins îndrăzneț mult înaintea trupelor, viteazul comandant al grupului de nord generalul Traian Moșoiu, cu fața iluminată de glorie și emoția clipelor de măreție ale biruinții, în numele M. S. Regelui Ferdinand I a adus la Oradea-Mare li-

bertatea, împlinind cuvântul Istoriei. Clipa prorocită de glasul atâtor oameni mari ai neamului, s'a împlinit prin vitejia și sacrificiul fraților din vechiul regat și statornicia sufletească a noastră întărită în focul credinței și a umilirilor îndurate în cursul veacurilor de sclăvie. A fost momente înălțătoare... împlinirea visului de veacuri a întregirei neamului.

Astăzi ce grozavă este prăpastia deschisă în sufletele noastre, în cei 7 ani în cari ar fi trebuit să se muncească pentru desăvârșirea victoriei neamului românesc nu s'a făcut nimic doar atât că se aruncă cuvinte de ocară dintr'o parte și din alta a Carpaților...

Am luat parte la luptele electorale cari s'au dat acuma, am văzut cum acel politician care în sala Teatrului Național din Cluj a ținut faimoasa conferință despre „Ideia Națională“ a înțeles să fie de dragul osului de ros, călăul ideii naționale, s'a aliat cu toți dușmanii neamului, am văzut în timpul campaniei electorale cum maghiaro-evrei se organizau, făcând manifestații ostile Statului și poporului român, iar românii nu li s'a dat dreptul să se întrunească. Unguri și evrei au ridicat arcuri de triumf, muzicele cântau marșul lui Rakocy și treicolorul maghiar fâlăia la 5 km de graniță în județul Biho. Prefectura județului după 7 ani de stăpânire românească după multe insistări a aprobat câteva întruniri și pentru organizația tuturor românilor cinstiți pentru L. A. N. C. cu condiția „ca să nu se folosească steaguri“. Am înțeles. Adecă treicolorul nostru este oprit. Umiliți și rușinați, în fața forței brutale, care a înțeles să palmuiască ce avem mai scump, am încercat totuși să ducem cuvântul ade-vărului însă la ordinul prefecturei am fost oprți, luptătorii noștri arestați și bătuți, luptătorul nostru mecanicul Fodor a fost ținut arestat 24 ore fără mâncare pe simplul motiv că a împărțit câteva manifeste. Până când noi eram încătușați din ordinul poetului care a cântat suferințele Ardealului, candidații partidului maghiar (nici nu se vorbea de partidul poporului) sub paza soldatului român țineau întruniri, au pronunțat discursuri înflăcărâte, în cari au atacat Statul și poporul român cum s'a întâmplat în comuna Aleșd, unde candidatul partidului maghiar, Veisz a spus „acuma e timpul să ne eliberăm, pentr că noi înaintați în cultură nu putem fi conduși de un popor prost și incult“.

Am văzut cum pe acei luptători,

cari au dat cele mai strălucite pilde, de abnegație și împlinirea datoriei, a căror ideal a fost și este desrobirea și fericirea neamului, pentru care scop n'au cunoscut nici piedeci, nici frică și nici capitulare în fața dușmanilor națiunii noastre, i-am văzut bătuți, arestați, chiar amenințați să fie împușcați de către soldatul român, am văzut cum după dl dr Dumitru Lascu au tras salve soldații și numai ca prin minune a scăpat să nu fie ucis în țara lui, p. ntru care a sacrificat totul.

Vraja între partidele politice nu cunoștea margini. Se arunca unul asupra altuia, cu o furie nebună. Ungurii și evreii îi privea cu ironie. La o întrunire unde din întâmplare au sosit la aceeași oră și corifeii partidului național și corifeii partidului maghiar zis și al poporului se apostrofau cu cuvintele:

„Hoți“, „licheiele“, „șarlatani“ etc. din vechiul regat.

„Boangheni“, „incapabili“, „proști“ din Ardeal. Poporul tăcea și tăcerea poporului a fost verdictul de condamnare a partidelor politice, cari au uitat tot ce e sfânt de dragul puterii, nu-și aduc aminte de trecut, de lungul șireag de luptători, legați în lanțuri și scuipați de stăpânitorii

de ieri, de acei călăi, pe cari în scurt timp îi vom vedea în Parlamentul român...

Nu-și aduc aminte de acel cântec biruitor care trebuie să răsune și azi în sufletul fiecărui bun român:

Ardealul... Ardealul... ne cheamă... și sutele de mii de ostași au plecat să moară pentru desrobirea Ardealului, și în luptele grele cântecul se însuflețea, acoperea urlatul tunurilor, amorțea pe buzele celor ce muriau cu fața senină pe pământul desrobii, pe mormântul martirilor noștri cari ne-a înfrățit pe veci prin jertfa lor. Pe aceste morminte sfinte hienele ticăloase a haitelor de polițieni spurcă cu urlatul lor unirea sufletească, acompaniați de către marșul lui Rakocy și sub treicolorul maghiar...

Blestemul neamului întreg cade asupra politicianilor inconștienți din Regat și asupra secăturilor politice din Ardeal, cari au murdărit cu ambițiunea și pofta lor de îmbogățire, dragostea de frate și unitatea sufletească a românilor de pretutindeni, făcându-se sclavi streinilor în țara noastră câștigată cu atâta jertfă.

Ceasul din urmă a sunat. Poporul se deșteaptă. Pedepsirea politicianilor inconștienți nu va întârzia mult.

Octavian G. T. Lascu

Cum aplică dl Goga și partizanii săi „Ideia Națională“!

Reproducem mai jos numele deputaților jidani aleși pe lista guvernamentală, împreună cu numele parlamentarilor români, cari s'au simțit bine să se aleagă pe aceleași liste cu Jidanii următori

La Camera la Cernăuți: Dori Popovici, Boris Velehorskii, **Mayer Ebner**, Alfred, Kohlruss, Const. Smerecinski.

La Camera la Durostor: **Jaques Jarslavici**, Cr. Bolintineanu, P. Papacostea.

La Camera la Soroca: Niță Sergiu, Ion D., Dencicof Șt., **Wurmbrandt Marcu**, Rusu Ion.

Senatori la Cluj: Popa Dăianu, **Artur Balog**.

La Camera la Brașov: Petrovici, **Szele Béla**.

La Senat la Lapușna: N. D. Iordăchescu, Vasile C. Brăescu, **Leiba Tirelsohn**.

La Camera la Bihor: Octavian Goga, Ioan Iacob, Adrian Desianu, Eugen Rotzo, Petru Papp, Nicolae Troescu, Gr. Pop și Victor Filip, **Alex. Weiss**.

Pentru ca publicul românesc să poată judeca sufletul de politician,

lipsit de ori ce criteriu moral și patriotic, gata de ori ce tranzacție, spre a ajunge la avere și putere, amintim spre a fi stigmatizați precum merită și desprețuiți de întreaga suflare românească pe senatorul aversecan protopop *Ilie Dăianu*, care a consimțit să candideze alături de ungurul *Artur Balogh*, ales acum senator, care până la venirea guvernului Averescu, a lucrat ca dușman fățiș al Statului român reprezentând la Liga Națiunilor toate bârfirile maghiarilor contra României; amintim aici pe deputatul *I. Petrovici*, actual Ministru, fără portofoliu și profesor la Universitatea din Iași, care a consimțit să candideze pe aceiași listă, în județul Brașov, alături de Jidanul *Szele Béla*, ales acum deputat, faimos prin campania lui dușmanoasă contra poporului român și a iubitului nostru Sveran.

Judecați iubii cititori degradarea morală și lipsa de patriotism, de care dau dovadă tocmai aceia, chemați prin situația lor să aducă exemple de intransigență și mândrie a neamului întregit: un protopop și un profesor universitar! În zadar domnule

protopop și domnule profesor universitar mai încercați prin vorbe fărnice să faceți educația noastră, din preajma altarului sau dela înălțimea catedrei, când aveți nerușinarea să vă călcați îndemnul și îndrumările teoretice imediat ce prilejul vi se oferă. Sunteți simpli vânturători de vorbe goale, pe care opinia publică adevărat românească, le însoțește cu disprețul cuvenit.

Alegerile în Bihor

Mai mulți țărani din com. Vârciorog (Tileagd) ne-au trimis următoarele rânduri:

Vârciorog, la 30—V—926.

Stimați Conducători ai L. A. N. C. Cluj.

Noi locuitorii comunei Vârciorog, adunați în jurul zvasticeii, vă rugăm și vă împărtășim, unele dorințe și unele necazuri de ale noastre. În primul rând, modul de brutalitate cu care am fost tratați noi în timpul alegerilor, de către Domnul pretor al plasei Tileagd, precum și de Notarul din Șerghiș Domnul Gh. Drila. Știind că noi suntem cuziști ne-am batjocorit și ne-am făcut de râsul lumii, ducându-ne între baionetele jandarmilor. A fost ordin ca comunele cele mai depărtate, să voteze mai repede, au votat notariatul nostru, abstragând comuna noastră, crezând că așa va influența asupra lor, ținându-i între baionete flămânzi până dimineața. Dar noi am zis că stăm și o săptămână nemmâncăți, luptând pentru dreptate. Primarul, notarul, preotul au spus că putem merge acasă fără să votăm că răspund ei. Insfârșit noi am stat până la urmă iar în ziua următoare, Pretorul cu Notarul sau deplasat în comuna noastră cu automobilul și au început să ne amenințe iar celor ce le-au promis că vor vota cu steaua le-a dat trăsuri să meargă la alegeri de senatori și a spus că bătrânii sunt mai cuminiți, dându-le băutură.

Vă rugăm să puneți în Libertatea pe Dul Gh. Drila notar și pe Primarul din Vârciorog. Acum e dorință. Noi avem cumpărat steagul cu svastica și vă rugăm să veniți ca să-l sfințim. Am cere pe dul A. Cuza, C. Z. Codreanu, Tit. Malai, Prof. Cătuneanu și mai mulți tineri studenți. Altfel își bat joc de noi. Vă rugăm să ne avizați când veniți, ca să fim mai multe comune, și să facem o primire ca să ne pomenească tot Bihorul.

Cu stimă:

Ștefan Capota și soții.

Dela alegerile din județul Turda

— Țăranii bătuiți până la sânge —

Alegerile în județul nostru s'au făcut în mijlocul unei terori nemai pomenite. Așa la secția din Tureni, unde plutonierul de jandarmi a asistat pe președintele secției în localul de votare, intimidând pe alegătorii.

În ziua alegerilor pentru Camera țăranul Nistor Alexandru din Cipăieni a fost bătut de dimineață până seara pentru simplul motiv, că este vicepreședintele L. A. N. C. din acea comună.

În comuna Albal au fost bătuiți alegătorii pe simplul motiv că se credea despre ei că nu sunt aderenții guvernului.

Nici secretul votului n'a fost păstrat. Candidații partidului averescan au desfăcut buletinele alegătorilor când eșeau din gheretă și-i amenințau când vedea că n'au votat cu ei.

Partidul poporului avea dreptul să răspândească manifeste chiar în zona de votare.

Alegătorilor unguri li s'a servit

băutură de către însuși prefectul județului chiar în ziua de alegeri. Li se permitea unguirilor orice numai ca să voteze cu ei. Indrezeala unguirilor a mers așa de departe în cât azi ești silit dacă întri într'o prăvălie unguirească să vorbești unguirește, altfel nuești servit. Așa a făcut librarul Fussy răspunzând unui student român că „nu cunosc limba valahă“.

La secția de votare din Vișoara secretarul unei comune a adus o ceată de jidani perciuinați și i-a așezat în fruntea alegătorilor ca să nu aștepte „domnii“!

Din 45.000 alegători n'au votat 18.000. Comune întregi au fost oprite dela votare. Așa comunele Poșaga Runc, Reditu și Aiton etc. . . . La secțiile de votare de la munte numai jumătate din alegători au votat.

Partidul poporului s'a ales numai cu voturile unguirilor, ca să-și păstreze acele 40% era silit să oprească restul alegătorilor. *Correspondent*

„Refugiații“

Sunt ani de atunci, când un ordin venit de sus, punea în vedere ostașilor noștri însărcinați cu paza frontierei dela Est, să nu permită pătrunderea pe pământul Basarabiei nici unui individ de peste hotar.

Infernul de peste Nistru însă, făcea pe mulți care deși poate auzise ce-i așteptă la malul românesc al Nistrului, să-și ia inima în dinți și să încerce a-și găsi un adăpost asigurat la noi în țară. Dar ordinul se respectă și sârmanii Ucrainieni, Ruși ba și Moldoveni, căci sunt și de aceștia destui dincolo de Nistru, întâmpinați de somațiile ostașului nostru, erau nevoiți în cel mai bun caz, să se întoarcă în țara transformată de Jidovi în pustiu și unde lor creștinilor nu le era rezervată decât durerea și rușinea.

„ În noaptea de X—Y va trece frontiera prin punctul Varnița 60 de familii de Ucrainieni pe care le veți primi și conduce în lagăr“.

Și pentru că ordinul se execută, fiind și acesta ordin cu singura deosebire că era, „confidențial“, se execută, și cele 60 de familii în loc de a fi întâmpinate cu focuri de armă, erau conduse în lagăr, pe pământul Basarabiei, nesocotindu-se astfel prima hotărâre.

Surpriză mare avu ostașul nostru a două zi de dimineață când îi fu dat ochilor să vadă că cele 60 de

familii primite pe departe de a fi Ucrainiene, erau curat dar absolut curat de origine „palestiniană“. Și ordinele soiuil acestora (confidențiale) se repetau la intervale destul de scurte și nu numai pentru punctul Varnița ci pentru toate punctele de trecere de pe frontiera de Est, ori de câte ori trecea câte un grup de „refugiați“ care trebuia să aibă pentru a fi primite majoritate absolută de perciuinați.

În felul acesta carantinele nenumărate sau fixate, de Jidovi bolșevici nu de refugiați, veniți la noi nu pentru a scăpa de mizeria de peste Nistru nu, pentru că aveau și au și astăzi situația cea mai privilegiată acolo, ei ca trimișii lui Apfelbaum și Braunstein (Zinoviev și Troțki) cu scopuri bine definite, pe care ori ce Român conștient încă le știe, afară bine înțeles de cei de sus, care deși știu se fac că nu pricep.

Și în timp ce un oarecare Brotzki și cu alți Jidovi, cheltuiau cu întreținerea „refugiaților“ în carantine 1/2 dolar pe zi pentru fiecare, din fondul unui comitet jidovo-comunist ascuns sub denumirea de Comitet American, Rabinii fabricau în idiș acte în zeci și sute de mii de exemplare, prin care se atesta originalitatea lor, de Basarabeni get-beget, desigur aceasta tot cu voia celor de sus, pentru ca astfel după două săptămâni de odihnă

într'o carantină oarecare să devină „cetățeni pașnici“ ai României-Mari măbind cu încă aproape un milion numărul perciuinaților din țara aceasta bine cuvântată pe care nu confenesc însă a o bârfi de câte ori au ocazia, în fața „străinătății umanitariste.“

Că acest milion de „refugiați“ formează azi un pericol pentru țară cine nu știe? Cine nu știe că acești „refugiați“ conduc diferitele organizații comuniste dela noi și care trebuie să recunoaștem că sunt destul de multe de oarece mai în fiecare săptămână se descoperă câte una, mai ales în Basarabia?

Cine nu știe că acești „refugiați“ sunt aceia care fac pe Moldoveanul din Basarabia blând și îngăduitor din fire, să se agite contra stăpânirii și legiuirilor de azi? Cine sfătuie pe Moldoveanul nostru să-și vândă avutul lui și să-și ia drumul spre Brazilia? Cine alți decât „refugiații“.

S'au cerut măsuri urgente pentru rezolvirea acestei chestiuni de nenumărate ori. Nu este nici un ziar românesc care să nu fi atras atenția asupra „refugiaților“.

Dar ce folos? Politicienii noștri n'au urechi să audă. Ei n'au nici inimă care să-i miște, când știu că o prea frumoasă mănăstire din Chișinău azi e transformată în dancing de Zisman și alți doi jidovi „refugiați“. Nu aud sau dacă aud tac.

Tac cu toții pentru că le este teamă ca Marmorosch-Blank să nu-i excludă din Consiliul de Administrație al băncii unde au știut fără pertractări să se întrunească gălăgioșii cei mai mari din toate partidele politice. Ei bine acest lucru trebuie desvăluit.

Toată lumea trebuie să știe că la Consiliul de Administrație al Băncii Marmorosch-Blank; dl Gr. Coandă averescan e bun prieten cu dl Argentoianu naționalist, că dl Al. Vaida-Voevod naționalist uita (la consiliu) că dl Constantinescu și C. Banu liberali sunt mai puțin regionalisti ca dsa, că dl Gr. Junian țărănist devenind mai blând și mai naiv ca un mielușel, este cel mai bun prieten cu dl Duca liberal care fidel lui Take Ionescu răposatul șef al conservatoristilor, l-a urmat pe acesta și în afacerile de bursă.

Să știe toată Țara românească că acești politicieni împreună cu încă vre'o 80 de jidovi cu toții sub președenția de drept a lui Aristide Blank, sprijinesc vreau să cred inconștient, opera de distrugere a țării; că ei au făcut ca „refugiații“ în loc de a fi isgoniți au fost încetățeniți.

Drd Ioan H. D'nescu

O întâmpinare

Onorată Redacțiune!

Din o depeșă anonimă dela Turda și din un entrefilet a „Arieșului“, unde mi se reproșează inconsecvență pentru că am sfătuit pe Moți să voteze lista Partidului Național, în care ar figura „jidanul dr. Maurițiu Vărfalvi“, când LANC nu a depus listă pentru consiliile județene, văd cu surprindere, că în lista Partidului Național ar fi și un neromân și că se brodează pe scoteala mea insinuația grotescă, că în propaganda electorală aș fi făgăduit, că „voi face să fie izgoniți toți jidanii din România“.

Pentru lămurirea adevărului mistificat, rog reproducerea manifestului meu în chestie, reprodus fără intervenția mea și ciuntit de „Patria“.

Cât pentru „jidanul dr. Maurițiu Vărfalvi“ țin să constat, că n-am avut cunoștință nicicând, că acest domn ar face parte din Partidul Național și că acest partid l-ar candida la Turda, iar manifestul meu sună pentru toți Moții din Turda, Alba și Cluj.

Cum listele partidului național din Alba și Cluj erau publicate ca integrale românești pentru alegerile generale și consiliile județene, iar lista dela Turda nicicând nu am văzut-o înregistrată în „Patria“, cunoscut fiind principiul meu: al naționalismului integral, dar legal, nu aș fi sfătuit pe Moți să voteze la Turda pentru lista partidului național, dacă nu aș fi fost de absolută bună credință, că și la Turda lista conține numai români.

Asta cu atât mai mult, fiindcă dl dr. Valer Moldovan, președintele partidului național din Turda m-a asigurat în fața dlui Președinte Regional și Județan L. A. N. C., că partidul național la Turda va depune o lista exclusiv românească la toate alegerile și în acest înțeles dorește o colaborare cu LANC.

Cu acel privilegiu i-am răspuns, că eu fiind neatârnat în politică, din partea mea aderez la inițiativa sa, dar cât pentru Ligă hotărârea rămâne la conducerea Ligii.

Cum Liga la alegerile județene nu a depus listă, eu în numele meu și fără a angaja Liga, am socotit de bine de a consilia pe Moți să voteze lista partidului național „care și el lucrează ca și mine pentru înlăturarea guvernului legat cu unguri și cu jidanii“. Irredenți și pansemiți, pe cari i-a pus arbitrii între grupările politice românești. Asta în presupunerea legitimă, că și la Turda ca pretutindenea Partidul

Național reparând tactica sa greșită din irecut, va depune listă: numai curat românească. Despre o inconsecvență din partea mea, poate vorbi numai o logică de megaloman, când este îndeobște cunoscut și faptul, că eu am încheiat un acord pur electoral cu LANC Reg. Cluj, menținându-mi cu desăvârșire independența politică.

În virtutea acesteia și văzând eu revirimentul produs la partidul național: de a intra cu liste pur românești în alegeri față de listele pansemițe și irredentiste, împetriștate ale guvernului, am socotit că fac operă de bun român, când întăresc curentul de revenire al partidului național la vechile sale tradiții românești, manifestate și în 1891 în meetingurile împotriva recepțiunii ovreilor și în vechiul program al dlui N. Iorga și nu mai puțin în declarațiile recente ale unor organe oficiale, că nu mai consideră, după pactul cu guvernul, obligatoare hotărârile dela Alba-Iulia despre minorități.

Afirmația „Arieșului“ că eu aș fi promis de a face să fie izgoniți din țară toți jidanii, este o grosolană invenție de vagmistrz. Eu în propaganda de jumătate de zi, ce am făcut la Turda înainte de venirea actualului prefect, care m-a sechestrat împreună cu dl profesor Cătuneanu prin organele sale polițiale în condițiile cunoscute și ni-a interzis accesul în județul Turda prin jandarmii săi, am declarat alegătorilor, că nu făgăduesc nimic, fiindcă nu la mine zace împlinirea. Tot așa au procedat fruntașii Ligii de față la propagandă. Din potrivă făgăduielile neîndeplinite cad în sarcina organelor guvernului, cari pentru vot au pus în vedere Moților: marea și sarea, între altele oprirea tăerii pădurilor înstrăinate și ștergerea pedepselor silvice, pentru ca în urmă să rămână numai cu suvenirul baionetelor opritoare dela vot.

Eu nicicând și nicăiera nu am luat angajamentul „de a izgoni pe toți jidanii din țară“. Aceasta cu atât mai puțin, fiindcă eu în programul meu politic, observat consecvent dela formularea sa în 1919, precum și în articolul meu din urmă „apărarea ideii de stat“ nu militez pentru lupta de rase, ci împotriva tuturor curentelor disolvante de Stat, deci și împotriva pansemitismului internațional, ce caută a disolva statele naționale și în prima linie România.

În tot locul cu graiul și cu scrisul am subliniat, că apărarea ideii de stat se poate face numai prin două

măsuri legale:

I. Aplicarea legiurii existente prin *expulsarea* străinilor necetățeni indezirabili.

II. Votarea unei legi pentru apărarea statului, care între alte sancțiuni să statuteze *exilul* pentru cetățenii implicați în acțiuni disolvante de Stat.

Cred, că pentru oameni de bună credință este restabilit adevărul mistificat prin patronii „Arieșului“, cari își tradează gradul de cultură, prin stilul și apucăturile lor.

În totul, eu, țin a rămâne consecvent și după felonia dela Turda, am consiliat pe Moți dela Turda să nu voteze în 23 I. c. pentru Senat, dupăce *nici Liga, nici eu nu candidăm*, pentru nici un partid, ci să-și anuleze voturile.

Cât pentru *Alba și Cluj*, unde partidul național a rămas cu liste curat românești, pe când partidul zis al poporului menține pactul său fatal cu irredenții și pansemiții, statul meu rămâne: Moții în aceste județe să voteze cu partidul național în nădejdea, că și pe viitor își va menține recenta sa conduită și va desavua, pe cei ce au compromis-o.

Dr. Amos Frâncu

Manifestul către Moți

Moților!

Vă mulțumesc din suflet, că a-ți trecut peste toată urgia vremii și mi-a-ți dat votul și încrederea.

Lupta, din care va trebui să iasă biruitoare și dreptatea Moților, pentru care mă frământ de 40 de ani, încă nu e isprăvită. În

23 Iunie a. c. va fi la Turda alegerea de Senator

din partea consiliilor comunale și județene. Eu, *Amos Frâncu*, voi candida iarăși la Senat pe lista Ligii Apărării Naționale Creștine (L. A. N. C.) cu semnul (linia culcată).

În 4 Iunie, la alegerile consiliilor județene L. A. N. C., cu care am făcut tovarășie pentru alegeri, nu pune listă fiind împiedecată. Deaceia Vă sfătuesc, că deși avem vederi deosebite politice, **se votați lista partidului național**, care și el lucrează ca și mine pentru înlăturarea legală a guvernului legat cu Ungurii și cu Jidanii

Rog pe toți primarii și consilierii comunali și județeni să voteze în

23 Iunie a. c. la Turda

pentru Moțul credincios până la moarte:

Dr. Amos Frâncu

fost tribun în 1918,
apărătorul Moților.

Semnul (linia culcată)

Românii dela „Morgenblatt“

În No. 2246 din „Morgenblatt“ gazeta cea mai murdară semită, a apărut un articol iscălit de slugile Jidanilor din Cirlibaba și anume de Vasile Nicodar, Alois Perhiciuneac, Ludwig Vitaljid și Ast Carlanj, în care calomnia pe dl Serghie Florescu inimosul luptător al cauzei naționale, spuneau că dl Florescu scrie articole mincinoase în gazetele românești, și că a fost de mai multe ori, dat afară din serviciul statului, pentru că e mare antisemit și nu-și face serviciul. Facem de desmintire:

1. Intrucât articolele scrise de dl Florescu contra unora de mai sus, cari se făcuse vinovați de excocherii și alte abuzuri în dauna creștinilor, sunt cu dovezi juste la Judecătoria Mixtă Vatra-Dornei, Tribunalul Suceava etc., nu se poate crede ceea ce spun slujitorii lui Iuda în „Idișe Morgenblatt“ — otrava jidănească.

2. Dl Florescu n'a fost dat afară din serviciul statului nici odată. Se poate spune că a fost mutat de la un post la altul pentru atitudinea dsaie națională și la intervenția Jidanilor și Jidăniților cărora nu le plăcea cum înțelegea dl Florescu să-și facă datoria de român, nu de (romum), atât în serviciu care-l avea la stat, cât și în serviciul neamului românesc. Dar pentru că a descoperit faptele mișeloase ale Jidanilor și Jidăniților, a fost acoperit cu mai multe denunțuri răutăcioase, și camomiat prin murdara foaie semită.

Dovadă că dl Florescu nu s'a făcut vinovat de nimic, este ancheta care a încheiat dosarele fără a găsi vreo vină, denunțatorii fiind dați în judecată pentru calomnie.

Sfătuesc pe denunțatori să-și procure numere pe pept ca (hamal), pentru a duce bagajul Jidanilor al gară când vor pleca la Unganda, dorindu-le la toți călătorie sprinceanată în Marea neagră, fără revedere.)

Cu această ocazie sfătuesc și pe Părintele Andrici care ține la locuință sfaturi cu Jidani și căruia îi place să fie președintele asociație jidovești, să-și caute mai bine de biserica, decât să descurajeze pe creștini și a-i învața să nu se înscrie în L. A. N. C. criticând pe dl Florescu care a înființat org. Ligei în Cărlibaba și care de atât timp lucrează în întinesul neamului românesc, organizând mai multe comune în societăți culturale arcășești și împărțind programul sfânt creștinesc al L. A. N. C. În fine sfătuesc pe toți creștinii rățăiți, de români, ca părintele care spune că el nu-i român ci ucrainean să-și calce în fire și să nu mai îndrăznească a pune pedici celor ce-și fac datoria față de Hristos, Rege și Națiune. Să se gândească că se aproprie ora răfuelei, și vai, amară le va fi răsplata.

Iar ca dl Florescu am dori să avem mulți români în țară.

Un soldat al L. A. N. C.

Profesori și studenți

În circumstanțele actuale ale vieții noastre academice, aceste două noțiuni au sfere dispartate.

Profesorul e părintele sufletesc al studentului; pe lângă instrucția de specialitate, el trebuie să-i dea și sfaturi călăuzitoare în viață și mai ales trebuie să-i formeze un caracter integru.

Să venim însă la realitate, care e dureroasă. Așa sunt profesorii noștri? Probabil or fi ei așa — dar în alte țări.

Între munca de specialitate și între munca pentru existență trebuie să existe o continuitate perfectă; numai așa se poate aștepta un profesor la rezultate rodnice din partea studenților lui. În timpurile acestea de materialism îngrozitor, munca pentru existență a devenit o problemă foarte grea pentru student — și din nenorocire a trecut pe planul întâiu — luând înainte muncii de specialitate. Din această cauză sufletul studentului

nostru e veșnic amărât. El simte nevoia imperioasă să primească sfaturi, — și sfaturi cinstite dela cei cu mai multă experiență — și cei mai indicați ar fi profesorii.

Profesorii noștri iubiți, îndrumătorii noștri sufletești — numai cu foarte puține excepții onorabile — habar n'au de nevoile, supărările ce ne frământă sufletele noastre tinere, pline de entuziasm.

Explicația ar fi poate cam grea, dar totuș s'ar putea rezuma în următoarele puncte: 1. Profesorii noștri sunt de un egoism feroce — așa, că nu mai au timp să se gândească și la alții; 2. Profesorii noștri n'au acea legătură sufletească tare și indescutibilă cu studenții lor, din cauză că majoritatea sunt niște simple fonografe, ce repetă în mod automat o lecție învățată pe dinafară așa cum un școlar de clasa II-a pri-

mară memorizează o poezie cu „Moș Crăciun“. Urmarea firească e, că lecțiile lor sunt lipsite de viață și devin un adevărat chin pentru bieții studenți, ce sunt siliți „vrând nevrând“ să le asculte.

Am avut ocazia — și ocazia nefericită — să asist la asemenea cursuri, la care studenții ne mai putând să-și înfrâneze plictiscalea, dormitau.

Remedierea acestor stări triste, nu se poate realiza decât numai atunci, când profesorii vor scobori în mijlocul studențimii.

Dar acest lucru presupune o ca'itate sufletească, care calitate să fie: *voința*.

Drd Nicu Ionescu
București

Pentru dl Ministru Goga

În Rusia a crescut antisemitismul în așa măsură, încât Jidanii, cari conduc nenorocita țară, fiind îngrijorați de năvala irezistibilă a curentului popular, pregătesc un articol special în codul penal, prin care se pedepsește cu o strașnică asprime propaganda antisemită.* Îndemnăm pe ministrul Goga să se inspire din mentalitatea oficială de peste Nistru! După ce a patronat toate ticăloșiile în alegeri, este capabil și de așa ceva el, patronul special al minorității jidovești; el, care a vorbit studenților la Cluj despre „Ideia națională“ în 1923, iar la 1926 ca Ministru de Interne a introdus în parlament *pe lista guvernamentală* pe următorii deputați jidani: Ing. Iaroslavici, Mayer-Ebner, Max Wurmbrand, Bela Szele și Alexander Weiss!

*) (cf. „Weltkampf“ din Iunie 1926.

Dna Spierer Ignaț, proprietărea unei tutungerii din str. Memorandului, încă astă earnă mergând la Direcția Monopolului, a căzut într'un canal pe care îl repaseră reparatorii apeductului chiar înaintea edificiului în care se găsea această direcțiune.

Dna Spierer s'a ales cu un picior fracturat și drept despăgubire pretinde dela Direcțiunea Monopolului suma de 500.000 lei, susținând că această direcțiune prin negligență, i-a provocat leziunea dela picior.

Noi suntem deprinși cu asemenea obrăznicii jidănești și nici nu ne mirăm atât de dna Spierer, cum ne mirăm de doi Români a căror opiniune o cerea justiția și cari probabil de dragul echității, au depus în favoarea Jidancei, ceace o face pe aceasta din urmă să susțină cu convingere, că va câștiga procesul.

Vom reveni!

ALEGERILE IN HUNEDOARA

Crima dela Ruși!

La cele 3 alegeri în județul Hunedoara partidul național a avut listă curat românească. Listele averescane și liberale erau împestrițate cu 50% jidani și unguri!

Teroarea împotriva opoziției, L. A. N. C., partidul național și fără-nesc a fost introdusă poate din ordin superior de prefectul fripturist Simion Câmpeanu, dr Crăciunescu secretarul patriarhiei române candidat la Senat și căpitanul jandarmilor Morariu — asasinul dela Ruși!

La prima alegere a învins opoziția. Averescanii dr Crăciunescu și protopopul dr Popescu, în societatea bătaușului Stoica singuri aveau dreptul să cuturee satele din plasa Hațeg și să scadă și ridicolizeze prestigiul bisericii ortodoxe — corțesind în o camionetă pentru transportarea porcilor — semănând cea mai desmățată agitație confesională contra bisericii greco-catolice românești, agitând și amenințând poporul.

Nimeni, absolut nimeni nu avea voie să umble pe sate sau să fină întruniri.

La ordinul personal al secretarului patriarhiei dr Crăciunescu eram chiar eu președintele org. jud. Hunedoara L. A. N. C. urmărit pretutindeni de jandarmi și amenințat cu deținere.

La a doua alegere teroarea se înasprii grozav! Primpretorul plasei Hațeg Amos Gligor și pretorul plasei Sarmisegetuza, umblau personal pe sate amenințând poporul și ordonând mișelii jandarmilor și notarilor, Zeci de sate au fost reținute dela vot, mii de oameni imprăștiati și alungați dela votare de jandarmi grăniceri, bătauși, secretarul patriarhiei și protopopul Hațegului, Căpitanul Morariu teroriza cu o bestialitate perversă și plăcere sadistă poporul.

A venit alegerea județeană din 4 Iunie! Teroarea și-a ajuns culmea! Deoparte se bătea țoba prin sate, că cine nu vine la vot va fi amendat, de altă parte primpretorul Amos Gligor dădea ordine notarilor, primarilor să nu distribue cărțile de alegător decât ungușilor, ciangăilor și jidanilor! Chiar certificatele distribuite erau luate înapoi cu teroare și apucături mișelești.

Jandarmii se înmulțeau, sălbătăciile se sporeau, iar agenții guvernului

cutureau satele promițând imposibilități și amenințând poporul de și de data asta nu va vota guvernul!

Ziua de 4 Iunie a sosit și singura listă curat românească era cea a partidului național la noi în jud. Hunedoara.

Poporul cinstit, conștient și demn a venit din nou să voteze!

Dar hordele barbare, comandate de jandarmul Morariu, după ce și-au bătut joc de popor, după ce l-au mințit că nu este votare, după ce l-au oprit dela cea mai sfântă datorință cetățenească la care au dreptul în țara românească numai ciangăii, ungușii și jidanii, — au tras în popor

2000 gloanțe!!! Sunt morți și foarte mulți răniți!

Au rămas orfani și văduve! La înmormântare n'au lăsat pe nimeni să asiste acești călăi păgâni!!!

Iar acum ca să-și ascundă rușinea și păcatul jandarmii de sub comanda fiorosului asasin Morariu cutureau satele, bat și schingiuesc oamenii să bage frică în ei ca să tacă să nu-și deschidă gura când va veni ancheta.

Sate întregi sunt părăsite, oamenii fug în păduri și se ascund. E jale, e plâns în Valea Hațegului!!!

Au trebuit să moară, să fie asasinati acești români creștini pentru că au vrut să voteze în țara românească în care românul și azi e iobag!!!?

Leonel Parasca

preș. comit. jud. Hunedoara
L. A. N. C.

SCRISOARE DIN FRANȚA

Formarea Asociației Studenților Români din Nordul Franței

Numărul crescând al studenților români în Nordul Franței, în vasta regiune industrială, ne-a îndemnat să constituim „Asociația Studenților din Nordul Franței”, în colaborare cu asociația din Paris, prezidată de cătră domnul Aurel Ianculescu.

Președintele de onoare al Asociației este dl M. Contele Thellier de Poncheville, marele prieten al Românilor, unul dintre personalitățile cele mai marcante din viața industrială, economică-politică din Nordul Franței, care de curând a fost numit Comandorul Coroanei României.

Comitetul s'a format după cum urmează: Președinte: Eugen Prudi; vicepreședinte: Septimiu Pascu; Secretar General: Eugen Dephanis, Secretar de ședințe: Vasilie Rahovean și Gheorghe Crăciun; Casier: Octavian Isac; Censori: Emil Peteanu și A. Amira.

Programul nostru îl rezumăm în următoarele:

1. Crearea unui Cămin Românesc, unui centru de acțiune, cu sală de ședință, de lucru și cu o bibliotecă industrială, comercială, științifică și literară;

2. Organizarea unor călătorii de studii și excursiuni în regiunile industriale din Nord. Pas de Calais; Alsacia-Lorena: Belgia, Luxemburg și Anglia;

3. Organizarea raporturilor cu autoritățile Românești, Franceze, Belgiene și Englezești cu Societățile in-

dustriale și cu Asociațiile Studențești române și străine.

4. Intensificarea propagandei românești în regiunile acestea, unde România nu este cunoscută îndeajuns, prin conferințe științifice-literare, concerte etc.

5. Procurarea fondurilor necesare Asociației și ajutorarea Studenților români lipsiți de mijloace, prin demersuri oficiale pentru burse și schimb

6. Îndemnarea Studenților Români cari urmăresc carierele practice să vie aci, de unde pot urmări din imediata apropiere tot de este necesar unei educațiuni economice-industriale-comerciale complete, ca reintorcându-ne acase se putem lua locul nostru în viața economică românească care până acum era exclusivitatea altora.

Vom face tot posibilul ca să putem și noi contribui la lupta pentru un viitor mai frumos al României, la care îndemnăm toți frații noștri de acasă.

Correspondent

**Abonați
și cetiți**

**„INFRĂȚIREA
ROMÂNEASCĂ“**

INFORMAȚIUNI

REDAȚIONALE

Alegerile generale pentru Corpurile legiuitoare au dat Țării zece deputați, înflăcărați de cel mai înalt și cald patriotism, cari au jurat pe sfântul steag al „Ligii Apărării Naționale Creștine” să scape țara de pacostea streinilor parazitari și a Românilor înstrăinați și necinstiți. Este de datoria noastră, a tuturor ostașilor, cari luptăm pentru același ideal, să dăm concursul nostru sincer și cinstit, aleșilor neamului, cari vor trebui să propovăduiască, dela înălțimea tribunei parlamentare, cuvântul adevărului și a mântuirii.

Rugăm, deci, pe toți cetitorii noștri, precum și pe toți buni Români creștini, caris' au alăturat convingerilor noastre, ca să ne trimită un material documentar cât mai vast, sub formă de scrisori, corespondențe sau informații, prin care să putem face demascarea tuturor fărâdelegilor și abuzurilor, comise de jidani și jidoviți. Acest material va fi publicat în coloanele revistei noastre, pentru a servi deputaților noștri, la comunicări și interpelări.

Deasemenea primim spre publicație cu o deosebită plăcere, studii mai lungi, precum și articole sau articolașe, prin cari să se facă propuneri concrete sau să se destăinuiască păreri, juste și obiective, în orice domeniu a vieții publice, culturale sau economice.

Intreaga această corespondență se va trimite la adresa: Secretariatul de Redacție a Revistei „Infrățirea Românească”, Cluj, Str. Bob 7.

STUDENTEȘTI

Sanatoriul dela Săliște. Dl Ion Lupaș, Profesorul de istorie națională a Universității noastre și Ministru a Sănătății Publice a luat laudabila inițiativă pe care o înregistrăm, cu vie bucurie.

Anume, în cel mai scurt timp va începe construirea unui sanatoriu de recreație pentru studențimea noastră, unde muncitorii intelectuali, cari sunt floarea și speranța României de mâine, vor putea să-și restabilească sănătatea și să-și odihnească nervii, după trudnică muncă de peste an.

Deoarece acest proiect pare a avea sorți de izbândă, în cel mai apropiat viitor, îl prezentăm ca un exemplu generos, vrednic a fi imitat, de orice bun Român.

INTERNE

„Blankizarea presei”. Sub acest titlu, valorosul ziar naționalist „Cuvântul”, a început de vreo 3 săptămâni, o aprigă campanie de demascare a presei „rumunești” din Sărindarul Capitalei, care s'a concentrat, din mâinile izolate ale gazetărașilor jidani, în punga unsuroasă a bancheului jidan Blank, susținătorul, cu tantieme copioase, a câtorva politicieni venali ai neamului. Recenta acțiune a „Cuvântului”, susținută cu vigoare și francheță, ne face cunoscut faptul acaparării ziarului „Lupta” de către trustul gazetăresc a Băncii Blank.

Vom reveni!

*

Aflăm dela negustorii români, că funcționarii vamali dela Cluj fiind plătiți de Jidani, liberează imediat mărfurile sosite pentru aceștia; iar negustorii români, neînțelegând să întindă corupția în țară cum face lepra semită, sunt nevoiți să aștepte cu săptămânile până li se eliberează mărfurile, pentru că funcționarii vamali servesc prompt și conștiincios pe aceia care le dă mită și lasă în suferință pe negustorii români. Atragem atenția asupra acestui fapt dlui Inspector financiar Dacian.

Pentru a cunoaște oamenii. Reproducem mai jos următoarea scrisoare din Huedin, adresată de dl Manase Ciungaru, profesor la gimnasiul din localitate, protopopului Aurel Munteanu, care a dovedit o totală lipsă de caracter în aceste vremuri tulburi, când avea datoria morală ca preot și deci părinte sufletesc al poporului să dea pilda unei purtări drepte fără a se lăsa ispitit — cum a făcut — de fâgăduințe înțersate și foloase mărunte:

Copie

Domnule Protopop,

Având în vedere atitudinea DVoastră ca preot, față de mișcarea naționalistă și mai presus de toate creștine, atitudine inaugurată de Liga Apărării Naționale Creștine, atitudine supărătoare ce-a surprins în mod dureros și pe subsemnatul și pe fruntașii Ligii, cărora le-ați promis sprijinul DVoastră, deci subsemnatul în virtutea jurământului depus ca membru al Ligii și fiind somat dela Regionala Cluj de a rupe orice contact cu DVoastră, Vă aduc la cunoștință că din acest moment am încetat de a mai fi redactor la gazeta săptămânală „Huedinul”.

Manase Ciungariu

EXTERNE

Cine e asasinul lui Petliura? Presa pariziană, din ultimele zile, ne aduce amanunte despre abjectul asasinat al marelui naționalist ucrainan Petliura, care s'a purtat, așa cum se cuvine, față de liftele jido-vești. Identificându-se asasinul, s'a constatat că acesta este un jidan născut în Ismail (Basarabia).

Să luăm aminte!

BIBLIOGRAFIE

Din lumea copiilor părăsiți de dr Axente Iancu. În cadrele literaturii noastre medicale sunt puține cărți, cari să abordeze problema infantilă. Și chiar acele ce există n'au avut alt obiectiv, decât acela de-a prezenta această importanță chestiune, numai sub prisma preocupărilor pur medicale.

Lucrarea dlui dr Axente Iancu, directorul Centrului pentru ocrotirea copiilor din Cluj, lucrare ce poartă titlul de mai sus, ne prezintă problema infantilă — a copiilor părăsiți — sub mai multe aspecte — astfel sub raport juridic, medical și social.

În prima parte a cărții autorul schițează dispozițiunile legale în vigoare în Transilvania, privitor la copiii abandonati de mamele lor.

Apoi se ocupă de problema medicală ce o ridică ipostasul de colectivism al acestor copii părăsiți. Dl dr Iancu Axente face o splendidă incursiune atacând chestiunile cele mai importante din latura medicală a infantilității și anume: *stabilește etiologia boalelor contagioase indicând și mijloacele de curmarea răului.* Autorul arată bazat pe observații personale, toată grozăvenia tuberculozei și a sifilisului în institute. Și ne pune la curent cu starea sanitară a Centrului dela Cluj.

Din punct de vedere social, problema copiilor părăsiți are o importanță capitală. Căci pupiliile ce cresc astăzi în azile, mâine vor forma batalioanele noastre active, în lupta cu elementele minoritare și mai ales cu Jidanii.

Intemeiată pe observații personale, pe o vastă bibliografie și pe un fel absolut obiectivism de a privi problema copiilor părăsiți, lucrarea dlui dr Iancu umple un mare gol în publicistica noastră medicală.

Deaceea o recomandăm nu numai medicilor ci și marelui public.

Marin D.